

Români în Andalucía

Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar. Anul II, Nr. 6, Martie 2022

Președintele Federației Agro Propact, Costel Ichim și Secretarul General al Confederației Sindicale Naționale MERIDIAN, Dumitru Fornea, vizită de lucru în Spania

George Gabriel Bologan, noul ambasador al României în Spania

Comunitățile românești din afara țării, avantaje europene

Foarte adevărat că românii din afara țării au nevoie de sprijinul autorităților române în diverse momente, ori administrative, ori culturale ori sociale. Însă realitatea vieții în diaspora este una care coagulează rolul comunității atât de puternic încât a devenit o forță excelentă de integrare și soluționare a multor probleme cu care românii se confruntă. Mai mult, sensibilitatea și empatia au construit un sentiment pe care mulți îl credeam uitat, și anume solidaritatea. Iar cel mai recent exemplu este acela al ajutoarelor trimise refugiaților din Ucraina. Întrebarea este dacă România dorește sau are nevoie să consolideze și mai mult relația cu aceste comunități ori ele pot continua la fel de bine ca și până acum. De asemenea, ar fi interesant de văzut dacă România nu ar avea de câștigat mai mult din inter-relaționarea acestor comunități la nivel european.

pag. 16

Codruța Filip - Coordonator PES Activists Diaspora

Ce-i de făcut cu Soljenițin? Ce-i de făcut cu Putin?

pag. 5

Nicolae Coande

Iliada rusească și fakenews-ul troian

Civilizația europeană s-a construit de-a lungul secolelor bazându-se pe moștenirea Greciei Antice și pe creștinism. Democrația este o realitate grecească. Toți studioșii Europei, o generație după alta, au rememorat și analizat Iliada lui Homer. Cultural vorbind, ne tragem din acest război. Personajele descrise sunt indivizi concreți, nu abstracțiuni menite să demonstreze un principiu moral, religios sau politic. Sunt indivizi care, puși în fața unei situații extreme au scos ce era mai bun sau mai rău din ei. Nu trebuie să căutăm un paradis pierdut în Grecia Antică. Omenirea a fost și este un participant și martor la crime în masă.

Citind *Iliada*, găsim eroi și ticăloși în ambele tabere. Detașarea pe care ne-o oferă timpul și atitudinea imparțială a autorului ne permit să avem eroi favoriți atât între grecii victorioși, cât și între troienii învinși. Când ne raportăm la un conflict prezent, detașarea este imposibilă. Iliada este o realizare literară supremă care ne învață multe despre război, originile, vicisitudinile și consecințele acestuia.

Laura Cătălina Dragomir pag. 2

OLTEȚUL-RĂUL JIDOVILOR

În ceea ce privește Oltețul se poate trage concluzia că el a aparținut legendarilor jidovi, cumva, într-un mod încă nelămurit pe deplin, de la izvorărea lui din munții Căpățâni, unde potolea setea uriașilor și le ajuta pe jidovițe...

Nicolae Dincă pag. 14

Ionuț Țene

pag.3

Demitizarea istoriei, filmului și literaturii române duce la defetism în caz de război!

Zilele acestea românii se uită cu admirație și interes la poporul vecin ucrainean, care se luptă eroic împotriva Armatei Roșii. Soldații ucraineni, deși inferiori numeric, rezistă curajos, deocamdată, în fața colosului rus. Nu le este frică de moarte și oferă lumii un exemplu pozitiv despre cum se apără patria în pericol și cum se rezistă în fața agresorului. De ani de zile în Ucraina orele de istorie națională, educația patriotică și eroii națiunii sunt promovate și puse la loc de cinste (e adevărat și trist persecutând totuși școala și biserica în limba română sau maghiară din această țară). Și în prezent se văd roadele educației eroismului, care au transformat Ucraina în media occidentală într-o staniță a Europei civilizate, libere și democratice, care pună stavilă expansiunii rusești. În Ucraina, personaje ca Hmelnitki, Skoropadski, Petliura sau Bandera sunt eroi naționali și au dedicate zile naționale.

editorial

Iliada rusească și fakenews-ul troian

și insașiabil.

Islamul radical a șters moștenirea culturală a Africii de Nord și a Orientului Mijlociu. Am plâns templele din vechea Palmira (Siria). Ruinele cetății Ninive (azi Irak) au rezistat aproape trei milenii pentru a fi dinamitate în 2014. Resturi ale capitala Asiriei au ajuns la noi și după cinci mii de ani au fost distruse în 2015. Sute de mausolee din Tombuktu, multe dintre ele sufite, au fost distruse în 2012. Uriașii Buddha din Bamiyan (Afganistan), statui de 55 de metri înălțime, au fost demolate de talibani în 2001. Acesta este genul de distrugere ireparabilă care mă rănește de la distanță.

Pe măsură ce războiul se apropie, empatia crește și fiecare viață umană pierdută doare. În era comunicării, putem asista la război precum zeii Greciei Antice. Ne lipsește însă puterea de a interveni.

Una din reacțiile primare când izbucnește un astfel de conflict este respingerea imediată și brutală a tuturor celor de aceeași etnie cu invadatorul. Uneori, generalizarea este mult mai amplă, ca de exemplu profunda islamofobie de după septembrie 2001, în special în Statele Unite. În prezent, asistăm la o rusofobie crescândă, un boicot a tot ceea ce este rusesc, inclusiv a culturii. Evident, Cehov nu trebuie să plătească oalele sparte de Putin. Înțeleg pe deplin această reacție, dar trebuie să acceptăm că imensa majoritate a rușilor nu este susținătoare a invaziei Ucrainei și nici nu i s-a cerut părerea. De fapt, găsim comportamente eroice în partea rusă, din punctul de vedere al susținătorilor Ucrainei.

Jurnalista rusă Marina Ovsyannikova, redactor la Canalul Unu al televiziunii de stat ruse, a apărut în direct în mijlocul știrilor cu o pancartă împotriva invaziei Ucrainei.

Cu câteva ore înainte de această apariție, Ovsyannikova înregistrase un video în care îl acuză pe Putin și își cere scuze pentru munca în departamentul de știri al televiziunii de stat ruse. Cuvintele ei sunt următoarele:

„Tot ce se întâmplă acum în Ucraina e o crimă. Rusia e o țară agresivă, iar responsabilitatea pentru această agresiune stă pe umerii unui singur om: omul ăsta e Vladimir Putin. Tata e ucrainean, mama e rusoaică; ei nu au fost niciodată dușmani. Din păcate, în ultimii ani, am lucrat la Pervii Kanal și am făcut propagandă pentru Kremlin. Și acum mi-e foarte rușine de asta. Mi-e rușine că mi-am îngăduit să spun minciuni la televizor. Mi-e rușine că i-am prostit pe ruși. Am tăcut toți în 2014 când toate acestea tocmai începeau. N-am ieșit la mitinguri când Kremlinul l-a otrăvit pe Navalnii. Ne-am uitat de pe margine, tăcând, la acest regim inuman. Și astăzi toată lumea ne-a întors spatele. Zeci de generații de urmași de-acum încolo nu se vor spăla de rușinea acestui război fratricid.

Ieșiți în stradă! Nu ne pot aresta pe toți. “

Avocatul ei a postat această înregistrare pe Twitter pentru că nu își găsea clienta; câteva ore mai târziu a spus că a fost transferată la un tribunal din Moscova. Purtătorul de cuvânt al Kremlinului, Dimitri Peskov a numit acest act, care mie mi se pare eroid, drept o dovadă de „huliganism”.

Potrivit unei noi legi ruse, ea riscă până la 15 ani de închisoare dacă se consideră că a răspândit „informații în mod deliberat false” despre activitățile armatei ruse „în timp ce își îndeplineau îndatoririle de a proteja cetățenii și statul”. Pedepsa minimă în conformitate cu această lege este de trei ani de închisoare.

Cunoaștem modelul eroului ce schimbă tabăra din filme precum Avatar (regia James Cameron) sau Dansând cu lupii (regia Kevin Costner). Vorbim despre o persoană care a reușit să iasă din propria comoditate, să-și învingă frica și să facă un pas în față. Marina Ovsyannikova, exact ca protagoniștii din filmele citate, își asumă riscul să fie arestată ca trădător al propriului neam. Deocamdată, instanța a amendat-o cu 30.000 de ruble, găsind-o vinovată de săvârșirea unei contravenții administrative.

Astfel de reacții reduc rusofobia pentru o vreme, dând de înțeles că mulți ruși sunt prizonieri în propria lor țară. Marina Ovsyannikova face mult mai mult. Ne pune o oglindă în față. Ne face să ne întrebăm dacă am avea curajul să o luăm pe același drum ca ea pentru principiile noastre. Poate întoarcem privirea de la injustiții cotidiene, dar ce am face dacă abuzul ar ajunge la nivelul unei invazii armate? Ce facem azi? Ce deranjează mai mult în Europa? Că mor oameni sau că s-a scumpit benzina?

Laura Cătălina Dragomir

Nordul este partea bogată și sigură a planetei. Războaiele au loc de obicei în sud, „la ei”. Acolo sunt genocidurile și încălcările de drepturi ale omului. Când în nord are loc un atac terorist, impactul este atât de mare, că schimbă situația geopolitică a lumii. Atacurile din New York, din 11 septembrie 2001, au avut drept consecință un lung război și au remodelat Orientul Mijlociu.

Civilizația europeană s-a construit de-a lungul secolelor bazându-se pe moștenirea Greciei Antice și pe creștinism. Democrația este o realitate grecească. Toți studioșii Europei, o generație după alta, au rememorat și analizat Iliada lui Homer. Cultural vorbind, ne tragem din acest război. Personajele descrise sunt indivizi concreți, nu abstracțiuni menite să demonstreze un principiu moral, religios sau politic. Sunt indivizi care, puși în fața unei situații extreme au scos ce era mai bun sau mai rău din ei. Nu trebuie să căutăm un paradis pierdut în Grecia Antică. Omenirea a fost și este un participant și martor la crime în masă.

Citind Iliada, găsim eroi și ticăloși în ambele tabere. Detașarea pe care ne-o oferă timpul și atitudinea imparțială a autorului ne permit să avem eroi favoriți atât între grecii victorioși, cât și între troienii învinși. Când ne raportăm la un conflict prezent, detașarea este imposibilă. Iliada este o realizare literară supremă care ne învață multe despre război, originile, vicisitudinile și consecințele acestuia. Este clar că Homer înțelege și acceptă războiul ca parte a ceea ce este uman, dar, pe de altă parte, știe că războiul este fatidic, nemilos, îngrozitor

ASOCIACIÓN SOCIO-CULTURAL ROMANATI
UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI DIN ROMÂNIA
Frați de grai, frați de trai

Români în Andalucia

Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar.

SERI ȘI EVENIMENTE CULTURALE
- Centro Cultural La Tierra Tracia -
Duminică, 6 martie 2022, ora 15.00

Seara scriitorilor români

Ilie Lucian Sofrone

EL ZAPATEERO
JEFE DE LOS COMBUSTOS?

NOCHE TEMÁTICA INTERCULTURAL

AGENCIAS DE TURISMO

ASTRA

CENTRO CULTURAL LA TIERRA TRACIA

ASOCIACIÓN SOCIO-CULTURAL ROMANATI
UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI DIN ROMÂNIA
Frați de grai, frați de trai

Români în Andalucia

Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar.

SERI ȘI EVENIMENTE CULTURALE
- Centro Cultural La Tierra Tracia -
Duminică, 6 martie 2022, ora 13.00

Artiști in Diaspora

Monica & Jean Trofimov

Ридна мати моя
Драга теа тата

NOCHE TEMÁTICA INTERCULTURAL

AGENCIAS DE TURISMO

ASTRA

CENTRO CULTURAL LA TIERRA TRACIA

Frați de grai, frați de trai

Români în Andalucia

Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar.

Editor: Asociación Socio-Cultural Romanati

Redacția: Centro Cultural La Tierra Tracia,
Calle Geranio 28, El Ejido, Almería 04700, Spania

Email: asociacionromanati@gmail.com

www.romaniinandalucia.com;
facebook.com/romaniinandalucia

Telefon/WhatsApp : +34 641 84 78 42

Redactor Șef: Mircea G. Florescu

Redactor - Șef Adjunct: Adina Alexandrescu

Redactori: Andra Fornea; Cristiana Uzună; Loredana Dragă; Sorin Bălășcău; Titi Sultan; Laura Cătălina Dragomir

Colaboratori: Camelia Potârniche; Serban Cionoff; Ionuț Țene; Elena Hincu; Valeru Ciurea; Cristian Segărceanu; Andreea Constantinescu; Nicolae Coande

Machetare grafică: Dorina Florescu

Publicație apărută cu susținerea
Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România

DEPARTAMENTUL PENTRU
ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Acest proiect este realizat cu sprijinul
Secretariatului General al Guvernului
Departamentul pentru Românii de Pretutindeni.

Conținutul acestei publicații nu reprezintă poziția oficială a Departamentului pentru Românii de Pretutindeni.

Demitizarea istoriei, filmului și literaturii române duce la defetism în caz de război!

Fără rădăcini și tradiții un popor nu are cum să reziste în furtuna istoriei. Trebuie să trecem de la "cancel culture" la o pedagogie națională. Cinematografia noastră, cu mici excepții, unele notabile, este în general despre avort, cerșetori, înjurături, fufe, popi catherisiți și miliardari manelizați, desigur premiate internațional.

În primul rând, după 1990 presa și televiziunea au refuzat educația patriotică și au oferit false valori, un fel de contracultură a manelelor și dezintegrării morale. În emisiunile mondene și de divertisment, tot ce este românesc, în subsidiar "pute" sau este de "rahat". Această neîncredere în valorile și puterile noastre s-a promovat la toate nivelurile societății, în coroborare cu corupția politicianilor aflați pe statele de plată ale companiilor străine sau în anticamera ambasadelor, ca oficine economice pentru interesele marilor puteri. Distrugerea valorilor naționale este consecința defetismului de azi.

În ultimii 15 ani s-au scos și minimizat orele de Istoria României din programa școlară. S-a ajuns la o oră de istorie pe săptămână și aceea este mai mult despre despre civilizația universală, minorități și trecutul marilor imperii, decât despre lupta poporului român pentru libertate, unitate și ca scut al civilizației europene. Tineretul de azi nu-și mai cunoaște și recunoaște trecutul național și eroii care au stat de pavăză în fața barbariei, apărând Europa civilizată și democrată de azi. Demitizarea istoriei românilor a devenit un "cult" demistificator promovat de numeroși profesori de istorie și, din păcate, parțial, și de edituri majore (vezi Humanitas). Cel mai promovat istoric român e "demitizantul" Lucian Boia și asta spune totul, iar primii noștri domnitori, desigur, trebuie să fie neapărat "cumani" după Djuvara, Doamne Ferește să aibă cumva origini valahe? Și ne mai mirăm că unii tineri nu vor să lupte și să moară pentru țară în caz de invazie străină? Eroismul se cultivă așa cum se face în filmele americane sau britanice. La noi după 1997 nu s-a mai realizat un film despre război și despre eroismul militarilor români de-a lungul istoriei și, mai ales, din războiul de independență și din cele două războaie mondiale. Și acum canalele de televiziune oferă românilor tot aceleași filme care ne plac, și nu ne plictisesc, ale mult "hulitului" Sergiu Nicolaescu. Culegem azi roadele unui defetism național de circa 25 de ani și ne mai mirăm că tinerii nu vor să ia arma în mână pentru a apăra țara, democrația, libertatea și Europa unită? Fără rădăcini și tradiții un popor nu are cum să reziste în furtuna istoriei. Trebuie să trecem de la "cancel culture" la o pedagogie națională. Cinematografia noastră, cu mici excepții, unele notabile, este în general despre avort, cerșetori, înjurături, fufe, popi catherisiți și miliardari manelizați, desigur premiate internațional. Este nevoie, ca de oxigen acum, să se producă filme despre eroismul luptei de eliberare națională, a rezistenței anticomuniste, despre marile personalități care au dus la unirea și independența românilor, un popor care a apărut Europa catedralelor și bibliotecilor. Este nevoie să avem măcar două ore de istoria României pe săptămână în școli și, mai ales, despre trecutul eroic al românilor. Vorba cântecului lui Horia Stoicanu: "Popoarele de servitori/nu au

arme și nici luptători".

De circa 20 de ani, BOR este lovită în toate felurile, atât în emisiuni de divertisment cât și de unele partide politice, deși s-a văzut azi că este cea mai importantă instituție umanitară a românilor, construiește spitale, azile și a oferit zilele acestea cele mai multe ajutoare refugiaților ucraineni dintre toate instituțiile naționale. Biserica trebuie să fie respectată, că aceasta oferă imboldul, suportul moral și speranța învierii soldatului român care va lupta pentru țară, pe Prut sau pe Nistru ca Europa să existe independentă, unită și democrată. Pe de altă parte, în ultimii ani, din păcate, ong-uri isterizate și instituții care au rolul de a destructura sentimentul național atacă marii poeți români, care reprezintă conștiința națională a neamului nostru. Nu poți să interzici în spațiul public cei mai mari poeți români moderni și contemporani (Eminescu, Goga, Crainic etc.) pe criterii de incorectitudine politică, poeți care însuflă patriotism și mândrie națională, dar, apoi, ca șef de stat, șefi de armată sau de parlament – să le ceri românilor entuziasm patriotic și să moară cu arma în mână împotriva agresorilor. România este singura țară din Europa, în care mari poeți români sunt făcuți "criminali de război".

În România, vectorii publici (jurnaliști și editorialiști) care vorbeau în ultimii ani despre educația națională și cultura patriotică, despre trecutul nostru de jertfă, au fost cei mai "executați" de presa mainstream, instituțiile de stat și ong-uri. În ultimii ani s-a dus o politică sistematică de destructurare a moralei naționale și creștine, precum și de eradicare a rădăcinilor culturii naționale și a tradițiilor. Și ne mai mirăm că românii se tem sau pur și simplu nu știu datorită defetismului de stat ca să ia arma în mână să apere țara în caz de agresiune. Lăsați marii poeți români contemporani în pace, introduceți ore mai multe de istorie românească, săptămânal, în școli, produceți filme despre eroi români și trecutul de luptă, încurajați editurile să publice cărți de pedagogie națională și morală, promovați politicieni patrioți care să arate demnitate în fața ucuzurilor și intereselor străine. Statul trebuie să încurajeze scriitorii români să scrie opere de referință despre trecutul nostru, sfinții închisorilor, să se investească în capitalul și firmele românești și, abia atunci, veți vedea roadele din sondaje, că 95 la sută dintre români vor să fie în linia întâi ca să apere țara împotriva agresorilor, iar România să devină ceea ce a fost de-a lungul istoriei: un scut de apărare a civilizației europene și democrației. Statul român trebuie să se reinventeze și să refacă legătură dintre pământul românesc și cer. Românii trebuie să simtă din nou ceea ce au de apărut, "glia strămoșească și sufletul", că țara este a lor și că "râul, ramul" ne este prieten pentru vecie.

Ionuț Țene

Zilele acestea românii se uită cu admirație și interes la poporul vecin ucrainean, care se luptă eroic împotriva Armatei Roșii. Soldații ucraineni, deși inferiori numeric, rezistă curajos, deocamdată, în fața colosului rus. Nu le este frică de moarte și oferă lumii un exemplu pozitiv despre cum se apără patria în pericol și cum se rezistă în fața agresorului. De ani de zile în Ucraina orele de istorie națională, educația patriotică și eroii națiunii sunt promovate și puse la loc de cinste (e adevărat și trist persecutând totuși școala și biserica în limba română sau maghiară din această țară). Și în prezent se văd roadele educației eroismului, care au transformat Ucraina în media occidentală într-o staniță a Europei civilizate, libere și democratice, care pună stavilă expansiunii rusești. În Ucraina, personaje ca Hmelnitki, Skoropadski, Petliura sau Bandera sunt eroi naționali și au dedicat zile naționale. În schimb în România, în urma unui sondaj recent doar 26 la sută dintre români în caz de agresiune armată ar lua arma în mână să-și apere țara. Doar 26% din români ar rămâne în țară ca să o apere în cazul unui conflict militar, se arată într-un sondaj realizat de Grupul de Studii Socio-Comportamentale Avangarde. De altfel se vede în aceste zile "patriotismul" unora, cum au crescut cozile la pașapoarte, cu 450 la sută față de anul trecut pentru a pleca în Occident în caz de pericol de război? Frica și panica au dus la cozile la ulei și la "miercurea neagră" la benzinării. Acest "defetism românesc" în fața unei posibile agresiuni militare are rădăcini adânci, de circa 30 de ani. Sociologul Alfred Bulai are dreptate când spune: „Uite-te la filmele de după Al Doilea Război Mondial. Filmele istorice erau extraordinar de multe și acum sunt multe. Uite-te la filmele americane la care ne uităm cu plăcere. E vorba de eroi acolo în cele mai multe cazuri: polițistul, militarul luptă cu teroristul. În ultimii 32 de ani, nu au fost filme istorice! Decât două, trei din alea cu cât de rău a fost în perioada comunistă. A fost „Restul e tăcere”, excelent film, despre începuturile cinematografului, dar filme despre istoria națională care au rol de mobilizare, de cultivare a spiritului național nu avem. Tinerii nu au avut această deschidere.” Trebuie schimbată paradigma, de la demitizare la pedagogia eroismului național.

Parteneri sociali al publicației "Români in Andalucia"

Sindicatul Național "Forța Legii" - Sindicatul de partea Ta!

Citesc „Exilul imposibil. Stefan Zwig la sfârșitul lumii” de George Prochnik, un scenariu dramatic, descriind sfârșitul tragic a celui mai cunoscut scriitor pacifist al secolului XX. Duminică, 22 februarie 1942, scriitorul austriac Stefan Zweig și Lotte, tânăra lui soție, se sinucid, găsind că trebuie să pună punct calvarului unei vieți lipsite de sens.

Intrând în dormitorul lor, servitoarea și soțul ei au descoperit două cadavre, așezate elegant în pat, unul lângă altul. Și mai multe epistole, la care scriseseră de zor în ultimele zile, când donaseră unele obiecte vestimentare și cărți prietenilor și bibliotecii din Petrópolis (Brazilia). Imediat, în Petrópolis, care îl primise cu brațele deschise pe scriitor, magazinele au tras staturile în semn de doliu, iar guvernul brazilian i-a organizat funeralii de stat. Biograful George Prochnik crede că Stefan Zweig și-a plănuțit cu meticulozitate sfârșitul. Este limpede că sinuciderea lui Stefan Zweig devenise inevitabilă de multă vreme. La fel de șocantă este însă și moartea soției sale, Lotte. După ce s-a schimbat într-un kimono, s-a așezat lângă soț, luând doza fatală de barbituric, cel mai probabil, după ce el își dăduse deja ultima suflare. Într-una dintre scrisori, cea mai cunoscută, Stefan Zweig, intelectualul rasat, educat la Viena și la Paris, umanistul care deplângea de ani buni declinul Europei, scria simplu: „Sunt epuizat de lungii ani în care am rătăcit fără să am un cămin. Îmi salut toți prietenii! Fie ca ei să aibă șansa de a vedea zorile după o noapte lungă! Eu, fiind prea nerăbdător, plec înainte.”

De ce se grăbea, nerăbdătorul Stefan Zweig, cel care a gustat din cupa plină de amar a surghiunului? Numai nenorocirea exilului poate să-ți aducă înțelegerea profundă și viziunea globală a realităților lumii, mărturisește acesta. Citind scrisoarea de adio, înțelegem ce a vrut să spună prin Noaptea lungă.

Cum să accepți o lume care se îndreaptă spre radicalism? Există ceva mai presus decât siguranța fizică și fericirea personală? „În anii în care am făcut documentare și am lucrat la film habar n-am avut că astfel de întrebări vor deveni atât de relevante

Vizionarul mântuirii –

Stefan Zweig

astăzi, când refugiații își părăsesc casele în căutarea unui adăpost sigur în Europa”, a explicat Maria Schrader, care a regizat filmul „Stefan Zweig: Adio Europei” (2016). Un film despre un destin uman, dintr-un secol al cruzimii și al nedreptății. Pierderea paradisului, adică a libertății, s-a dovedit a fi de nesuportat, ca și pierderea ordinii și a firescului pe care se întemeia Europa aceea, lumea aceea dispărută odată cu ascensiunea dictaturii.

Însă, mai crede Stefan Zweig, marea disperare creează întotdeauna o mare putere, căreia forțele puternice care distrug orașe și distrug state, totuși rămân neajutorate împotriva unei singure persoane, dacă are suficientă voință și neînfricare mentală ca să rămână liberă. Și continuă scriitorul, cei care s-au imaginat învingători peste milioane nu ar putea subjuga un singur lucru - o conștiință liberă. În fine, a fi erou înseamnă a lupta împotriva unui destin atotputernic. El recunoaște că e de ajuns ca un singur om să arate curaj pentru ca îndrăzneala să le vină și altora.

Că să înțelegem temeiul, a parent irațional, al acestui gest suprem, ar trebui să ne reamintim biografia scriitorului sau să citim capitole din opera sa, aflată sub semnul unei înalte filosofii existențiale.

Cine este Stefan Zweig? autor al unei opere impresionante, foarte apreciate încă din timpul vieții scriitorului („Scrisoarea unei necunoscute”, „Douăzeci și patru de ore din viața unei femei”, „Suflete zburcinate”, „Orele astrale ale omenirii”, „Maria Antoaneta” etc.), destinul s-a arătat neîndurător cu intelectualul fin, blând și generos, cu acest scriitor născut la Viena în 1881, în familia unui industriaș bogat. Absolvind filozofia la Universitatea din Viena, în 1904, urmat de un doctorat, Zweig pleacă în Franța, unde l-a cunoscut pe Romain Rolland, pe care îl va admira nespuse. A vizitat apoi Anglia, Statele Unite, India și alte țări, scriind imens în tot acest timp. În 1915, s-a căsătorit cu Friederike von Winternitz. În Primul Război Mondial, declarându-se pacifist, n-a mers pe front, slujindu-și patria ca funcționar la Arhivele Ministerului de Război. În 1919 s-a mutat la Salzburg, și-a scris cele mai cunoscute lucrări, care i-au adus consacarea. În 1934, după ce nazismul vine la putere în

Germania, pleacă din Austria și trăiește o vreme în Anglia.

Cărțile lui sunt interzise, ceea ce, adăgându-se traiului în exil, îi provoacă o mare durere, o mare suferință sufletească. În 1939, divorțează și se recăsătorește cu o tânără englezoaică, Charlotte Elisabeth Altmann. În 1940, în urma incendiului Europei, familia Zweig se refugiază peste Ocean, rămânând pentru scurt timp la New York, dar atmosfera îi displace. În același an se stabilește la Petrópolis, un fel de paradis tropical în Brazilia, despre care scrie și o carte, publicată cu puțin timp înainte de a-și pune capăt zilelor, pe 22 februarie 1942.

Dar să revenim la fatidica zi a sinuciderii. Ce devenise în fond insuportabil? Totul, absolut totul, adică viața trăită în lipsa libertății în spiritul căreia autorul se formase. Libertatea nu este posibilă fără autoritate - altfel s-ar transforma în haos și autoritatea nu este posibilă fără libertate - altfel s-ar transforma în tiranie, ne încredințăm Stefan Zweig, care găsește un echilibru între autoritate și libertate.

Adevărata valoare a unui om iese la iveală abia atunci când acesta se poate manifesta sincer

și liber... Din păcate, recunoaște cu amărăciune Stefan Zweig, spiritul liber, independent, care nu se supune nici unei dogme și nu se va decide în favoarea vreunui partid, nu-și are loc pe Pământ. Cum arăta lumea aceea dispărută, paradisul pierdut al libertății? Cronica ei se află în „Lumea de ieri. Amintirile unui european”, cunoscutul volum de memorialistică al autorului, declarația de dragoste pentru Europa în care a crescut.

Într-adevăr, pentru Stefan Zweig, ca și pentru atâtea alte minți lucide și luminate, viața era în altă parte. Este momentul să îl recitim cu atenție, într-un moment la fel de tragic ca și acum aproape 8 decenii. „Când încerc să găsesc o caracterizare succintă pentru anii dinaintea Primului Război Mondial, ani în care am devenit matur, mi se pare că formula cea mai pregnantă ce li se poate aplica este aceea de vârstă de aur a statorniciei. În aproape milenara noastră monarhie austriacă, totul părea să se sprijine pe temelii de granit, statul însuși fiind cheazăia supremă a acestei trăinicii. [...] Fiecare știa ce are și ce i se cuvine, ce este permis și ce

nu. Toate își aveau o normă, o măsură și o pondere precisă. [...] Se trăia bine, se trăia ușor și fără griji în acea Viena de altădată. [...] Ura care contrapune o țară altei țări, un popor altui popor, un grup altui grup încă nu țâșnea zilnic din gazete, nu dezmina oamenii și națiunile; acel instinct de turmă și de gloată încă nu devenise atât de monstruos cum e în viața publică de azi; libertatea de mișcare a individului trecea drept o condiție firească a existenței, lucru ce abia se mai poate concepe astăzi; toleranța nu era disprețuită cum e astăzi, ca un semn de slăbiciune și lipsă de fermitate, ci se afla la loc de cinste ca o forță etică”.

Tragismul decăderii treptate a unei lumi așezate, în care a trăit în tinerețe, este agravată, pe măsură ce timpul trece, de peregrinările sale pe un continent ce fierbea ca un cazan pus pe jar, o lume ieșită din țâțâni, unde nici o cruzime nu este mai atroce decât aceea a fanaticului. O spune o conștiință ce și-a asumat de la început martiriul unui luptător pacifist convins, scriind împotriva războiului în lucrări precum „Jeremia” sau „Beția Metamorfozei” (Dacă vrei pace - pregătește-o, pregătește-o fără a-ți cruța puterile, în fiecare zi a vieții tale, în fiecare oră a zilelor tale, scrie autorul). Dezamăgit, dezgustat de tragediile cărora este obligat a le fi martor, Stefan Zweig este conștient că în istorie, momentele în care rațiunea și reconcilierea domină sunt rare și trecătoare. Aceasta deoarece, spune autorul, politica și rațiunea merg rar pe același drum. Cu toate acestea, istoria comite un act de nedreptate socială ocupându-se numai de dramele celor puternici, descriind triumfurile și dezastrele suveranilor și prinților, ale stăpânilor de țări și de popoare. Ea trece însă indiferentă sub tăcere mizeriile îndurate de cei mărunți, anonimi, ca și cum suferințele și chinurile omenești n-ar fi la fel de greu de îndurat pe toate treptele sociale, recunoaște cu tristețe Stefan Zweig.

Numai omul care a experimentat lumina și întunericul, războiul și pacea, ridicarea și căderea, numai acel om a experimentat într-adevăr viața. O viață în care nefericirea te face vulnerabil, continua suferință te face nedrept. Destinul pe care și l-a urmat din tinerețe l-a oțelit: Este mai bine să alegeți îndrăzneț și independent o cale periculoasă decât cu prețul umilinței - una sigură. Trăind aceste zile tragice, cu milioane de oameni plecați în exil, pe timp de pace dar mai ales pe timp de război, cu case părăsite în paragină, cu localități pustiite de război, într-o Europă decăzută și tristă, opera vizionarului Stefan Zweig devine mai actuală ca niciodată, ne mântuindu-ne și pe noi de uitare și nepăsare.

Dan Toma Dulciu

Stefan Zweig

Nicolae Coande

Ce-i de făcut cu Soljenițin?

Ce-i de făcut cu Putin?

Ce-i de făcut cu Soljenițin?

I.

Prima întrebare este și titlul unui capitol al cărții lui Vladimir Bukovski, „Judecată la Moscova” (ediția românească, Albatros, 1988), și ar putea fi o parafrază a titlului romanului lui Cernișevski, „Ce-i de făcut?” (1863), dar se oprește aici.

După 1990, Bukovski a avut permisiunea Moscovei de cerceta documente sensibile ale regimului sovietic, dar a reușit să și le procure sub nasul nu foarte vigilent, poate coruptibil, al celor care vegheau ca ele să nu fie copiate sau sustrase din arhive. Între altele, banda magnetică pe care se află înregistrarea ședinței din 7 ianuarie 1974 a Politburo-ului sovietic, prezidată de Leonid Brejnev, secretarul general al PCUS. La această ședință de pomină, unde a fost analizat cazul Soljenițin, au mai participat, între alții, Iuri Andropov, șef al KGB, viitor președinte al URSS, Andrei Gromiko, ministru de externe, Nikolai Kosîghin, prim-ministru, Nikolai Podgornîi, președinte al Prezidului Suprem al PCUS, Mihail Suslov, ideologul șef al partidului, Andrei Kirilenko, secretar al CC al PCUS, și alți boși comuniști, toți oameni cu înalte funcții de răspundere.

Brejnev a început prin a prezenta situația în care a găsea partidul, confruntat cu faptul că Soljenițin urma să publice în Occident cartea „Arhipelagul Gulag: 1918-1956”. Nimeni dintre ei n-o citise, cu excepția lui Andropov, dar toți vorbeau despre caracterul dușmănos al acesteia (KGB-ul obținuse o copie a lucrării, iar dactilografa lui Soljenițin se sinucisese în urma acestui act, fapt care l-a făcut pe Soljenițin să grăbească apariția cărții în Occident). Șefii partidului își făcuseră o opinie despre importanța cărții după ce presa din vest anunțase iminenta publicare în Franța. Brejnev îl numește pe Soljenițin „un element lichea” și opinează că au toate motivele să-l trimită la închisoare: este

un pamflet antisovietic grosolan, a atentat la ce este cel mai sfânt – Lenin, regimul sovietic, puterea sovietică, „tot ce ne este nouă scump”. A decis deja ce va face, dar vrea să aflu părerea fiecărui membru al Politburo-ului și să se asigure de consens. Atmosfera discuției este a unor inși care vor să treacă la fapte, ar scoate cuțitele, dar cumpănesc cum e mai nimerit să-l anihileze pe Soljenițin. Însă nu este atât de ușor, care va fi reacția societății? Soljenițin devenise deja o figură populară în țară. Brejnev este tunător, amintește despre faptul că și alții au fost exilați, Kuznețov, Allilueeva (fata lui Stalin!), dar Andropov este cel care va trebui să descurce izele problemei. Șeful KGB este cel care trebuie să facă totul să pară legal, dar condamnarea lui Soljenițin se va tranșa acolo, între bandiții cei mari. Cum majoritatea celor prezenți voiau ca Soljenițin să fie judecat și expus oprobriului public, Andropov le va înmuia ideile și va expune un plan de expulzare: după ce vor aplica în țară „Komprometația” (se înțelege, nu e nevoie să traduc), va vorbi cu Willy Brandt, cancelarul social-democrat, cu care rușii colaborează bine, iar acesta l-ar putea primi pe Soljenițin. Până și Brejnev știa că scriitorul nu va voi să părăsească Rusia – în 1970 a refuzat să plece la Stockholm, ceruse garanții că se poate reîntoarce în țară! S-a pus inclusiv problema ca Soljenițin să fie expulzat într-o țară socialistă (Brejnev), dar ideea a fost respinsă. Mi-l închipui pe Soljenițin primit în România de Nicolae Ceaușescu și integrat în „Cântarea României”? Seara ar fi stat la foc de tabără cu Adrian Păunescu... Andropov sesizează enormitatea și crede că URSS le-ar face astfel țărilor socialiste un „cadou odios”. El afirmă ritos: la vremea respectivă l-am expulzat noi pe Troțki (în Turcia) și nu i-am cerut consimțământul. Iată-l pe Aleksandr Isaievici pus în balanță, după 45 de ani, cu Leon Davidovici.

Revenind la chestiuni serioase – Soljenițin a fost judecat în absența de Politburo, condamnat și i s-a aplicat o rezoluție la nivel înalt: va fi anchetat conform celor discutate în primul cerc al puterii, conducerele țărilor socialiste și a partidelor prietene din lume vor fi informate cu privire la caz. Capetele de acuzare fuseseră deja stabilite aici (instanțele de judecată nu aveau decât să le preia, legalitatea nu-i interesa deloc pe șefii sovietici, după cum observa Bukovski în comentariile sale): „Pentru activitățile sale antisovietice dușmănoase, exprimate prin punerea la dispoziție a unor edituri și agenții străine de știri, de manuscrise, cărți, interviuri conținând calomniile împotriva regimului sovietic, Uniunii Sovietice, Partidului Comunist și politiciilor lor interne și externe, și mângjind mereu memoria luminoasă a lui V. I. Lenin...”. Soljenițin va fi arestat pe 12 februarie 1974 și expulzat a doua zi în Republica Federală Germania, acolo unde Willy Brandt, prevenit, urma să-l primească. Cercetările ulterioare au stabilit că Brandt a evocat posibilitatea sosirii în Germania a lui Soljenițin în cadrul unui discurs ținut la München, pe 2 februarie: „Domnul Soljenițin ar putea să trăiască în libertate și să lucreze nestingherit în Republica Federală”. Generos cancelar, numai că, odată sosit, Soljenițin va prefera Elveția.

Spionii ruși erau mai puțini pe acolo. Andropov rezolvase rapid (bîstro, bîstro!) situația, iar social-democrații germani se arătaseră favorabili intențiilor PCUS. Soljenițin a fost depus într-un avion de linie al „Aeroflo”, alături de opt agenți guvernamentali, și transportat în câteva ore la Frankfurt. Seara, în jurul orei 21, a ajuns la Langenbroich, la prietenul său Heinrich Böll. Afacerea Soljenițin fusese rezolvată. Aparent, pentru că „fantoma” lui Soljenițin îi va bântui pe aparacici până la dezintegrarea URSS. Andropov urma să devină președinte în noiembrie 1982, după moartea lui Brejnev. Va denunța brejnevismul, deși îi rezolvase acestuia treburile murdare (el este artizanul reprimării revoltei maghiare de la Budapesta), dar murea în 1984, fără să producă reforma așteptată. Un tânăr maior KGB îl va idolatriza și îl va comemora la Lubianka, sediul KGB, îi va ridica statuie, după ce va deveni președinte al Rusiei: Vladimir Putin.

Ce-i de făcut cu Putin?

“Tulburătorul păcii lumii”

William Shakespeare, Richard al III-lea

II.

A creat o impresie puternică recenta declarație a lui Putin, potrivit căreia Rusia nu poate exista în actuala stare de umilire, de aici reacția ei belicoasă care duce chiar la război. Dincolo de afectarea retoric-revanșardă a președintelui rus, ea nu este o noutate și arată preocuparea principală a acestuia după instalarea sa, în 1999, la Kremlin. Pentru a înțelege de unde vine acest spirit de revanșă, să-l readucem din nou în scenă pe Aleksandr Isaievici Soljenițin – el știe ceva despre acest subiect. În 2007, când avea deja 88 de ani, Soljenițin a acordat un interviu revistei „Der Spiegel”. Intervievatorii, jurnaliștii Christian Neef și Matthias Scheep, l-au copleșit cu elogii (muncii foarte mult etc.), dar Soljenițin a preferat să spună că urmează acea „putere interioară” care l-a călăuzit întreaga viață. Evident, a venit vorba și de relația cu Vladimir Putin, care era președinte de 8 ani și care îi oferise Premiul de Stat scriitorului. Cu ceva timp înainte, Soljenițin refuzase să fie premiat de Gorbaciov, dar și de Elțin, iar mirarea jurnaliștilor germani era îndreptățită: de ce Putin și nu și Gorbaciov? Soljenițin s-a justificat, oarecum sofistic, explicând că în 1990 nu Gorbaciov i-a oferit premiul, ci Consiliul de Miniștri al Republicii Socialiste Federative Ruse, încă parte a URSS. În 1998, când Elțin a vrut să-l premieze, Rusia era la punctul său de jos, explică Soljenițin: lumea trăia în mizerie, economia era prădată iar el a scris atunci „Rusia în colaps”. Dar ce s-a schimbat în momentul în care Putin i-a oferit premiul? Premiul era acordat nu de către președinte, ci de Consiliul pentru Știință și de Consiliul pentru Cultură, dar ceremonialul era de datoria șefului statului. Fotografiiile epocii o atestă: Putin a venit personal la casa scriitorului de la Troitse-Lykovo, unde i-a înmănat scriitorului premiul. În fotografia vedem un bătrân slăbit care privește parcă în gol. Din spate, de lângă ușă, se apropie un bărbat zămbind, ține ceva în mână. El parcă a intrat pe nesimțite pe ușă, ca un fel de duh al istoriei. Are în mână o cutie. În ea este Premiul de Stat. Soljenițin va primi acest premiu – nu i se mai poate opune, cum a făcut-o cu Stalin, Hrușciov, Brejnev, Andropov, Gorbaciov, Elțin. A obosit.

Poate fi credibil ce spune Aleksandr Isaievici despre cum a ajuns să accepte premiul, dar se simte și o eschivă aici. El a argumentat că o fi fost Putin ofițer al serviciului de informații, dar că uneori a lucra în serviciile de informații nu e ceva demn de ocară, ba chiar este lăudabil – vezi cazul fostului șef al CIA, George Bush, devenit președinte al SUA. Soljenițin părea să fie de acord cu teza lui Putin potrivit căreia Rusia, ca succesor de drept a URSS, a fost victimizată foarte mult după 1990, iar încercările susținute din afară de a provoca în continuare remușcări în rândul rușilor creează o situație care trage țara în jos. Ca o paranteză, și în Germania a existat la o vreme această

continuare din pagina 5

dispută, mult timp după căderea nazismului. Scriitorul Martin Walser a criticat situația potrivit căreia germanii trebuie să stea cu capul plecat, inclusiv la 50 de ani după terminarea războiului. Soljenițin a reiterat teza sa favorită: e nevoie de pocăință pentru asumarea trecutului și pentru ca rușii să se ierte pe ei înșiși, dincolo de învinuirile pe care i le aduc alții din străinătate. Străinii nu cunosc suferința rusă, coloana ei vertebrală ruptă după Revoluția din Februarie 1917 (el a insistat că în Octombrie 1917 a fost o lovitură de stat). Însă generația care a trăit sub comuniști nu era pregătită pentru asta, iar generațiile noi erau bucuroase să fie martore ale deschiderii operate după căderea URSS.

Întrebat cum apreciază guvernarea lui Putin în raport cu cele ale predecesorilor acestuia, Gorbaciov și Elțin, Soljenițin a replicat că administrația Gorbaciov a fost uimitor de naivă din punct de vedere politic, iar ceea ce a făcut liderul aclamat de o lume întreagă a fost de fapt o renunțare la puterea politică caracterizată de iresponsabilitate față de țară. Da, Gorbaciov a realizat perestroika și i se cuvin laude, Occidentul l-a felicitat pentru asta, dar el a căzut în capcana mulțumirii de sine și a crezut că a făcut totul corect. Elțin s-a aruncat cu capul înainte în economia de piață, a permis vânzarea masivă a companiilor și resurselor statului sărăcind populația. A negociat cu liderii regionali și a fărâmițat puterea politică, dar Rusia a devenit un stat slab. Aici, Soljenițin pare să contrazică principiul său de o viață, acela al autonomiei regionale a puterii politice, acea subsidiaritate pe care o voia pentru ca țara să fie condusă direct de oamenii care munceau în regiunile lor. În schimb, Putin, credea el,

a încercat să facă tot ceea ce mai era posibil – o restaurare lentă și treptată, după ce țara „fusese jefuită și năucită”. Poate fi cumva adevărat ceea ce zugrăvește Soljenițin, însă acei „siloviki”, îmbogății de pe urma jafului averii statului, au devenit în scurt timp subordonații puterii putiniste care a reușit astfel să facă un cartel al miliardarilor pentru a-și atinge scopurile de restaurare a grandorii rusești. Astfel, jurnaliștii germani au observat faptul că autogovernarea civilă des invocată de Soljenițin ca formă corectă a statalității rusești este deturnată de Putin care-și creează propriul model autarhic cu concentrarea puterii absolute în mâinile sale. Iar Soljenițin, care crede în acest model vechi rusec, pare să intre în contradicție cu democrația de tip occidental pe care o critică adesea. La această obiecție, scriitorul rus a răspuns astfel: „Am insistat întotdeauna asupra necesității unei autogovernări locale pentru Rusia, dar nu m-am opus niciodată democrației occidentale. Dimpotrivă, am încercat să-mi conving concetățenii citând exemplele de sisteme locale de autogovernare extrem de eficiente din Elveția și Noua Anglie (regiune a SUA care cuprinde statele Maine, New Hampshire, Vermont, Massachusetts, Rhode Island, Connecticut – n.m. N. Coande), pe care le-am cunoscut direct.” El a cerut o delimitare a ceea ce numea autogovernare înfăptuită de civili și feudele instalate sub Elțin de guvernatorii regiunilor care căutau acum se îmbogățesc în numele democrației. El credea că sub Putin acest tip de autogovernare locală începea să se vadă, chiar dacă nu avea un caracter sistematic. El a criticat și parlamentarismul de partid, susținând că oamenii nu pot

fi reprezentați de indivizi puși pe liste de partide care obișnuiesc ulterior să nu dea socoteală. L-a citat pe cinicul Troțki în acest sens: „Un partid care nu se străduiește pentru acapararea puterii nu înseamnă nimic.” Dar puterea trebuie să fie a oamenilor, îl contrazice Soljenițin.

În acel interviu, Soljenițin a vorbit și despre Ucraina. După ce a deplâns atacurile aeriene ale NATO împotriva Serbiei, a schimbat zona și a declarat că NATO a încercat să atragă republicile sovietice în sfera sa: „Acest lucru a fost mai ales dureros în cazul Ucrainei, țară a cărei apropiere de Rusia e definită de milioane de legături de familie între popoarele noastre, rude care trăiesc în diferite părți ale graniței naționale.” Numeroși ruși, credea Soljenițin, nu au mai privit Occidentul ca pe un cavaler al democrației, ci doar ca o putere care are în centrul politicilor sale un pragmatism de un anume soi, cinic și egoist. Soljenițin s-a întrebat de ce Occidentul continuă să privească Rusia ca pe Uniunea Sovietică și de ce a subminat și bruma de democrație incipientă pe care putea clădi o colaborare de durată. Întrebarea rămâne, chiar dacă excesivul conducător actual al rușilor a ținut să ofere lumii o lecție de război, fără să notifice în prealabil ce are de gând să facă în țara pe care o vrea supusă: Ucraina este astăzi ținta unei agresiuni care poate provoca un vârtej al istoriei. Poate că aceasta nu se repetă, dar recade din timp în timp în bolgii care amintesc de nașterea Rusiei comuniste. E momentul ca Europa democratică să-și facă lecțiile cum trebuie și să înfrunte pericolul în față.

Americanul Thomas F. O'Dea (1915 – 1974), sociolog al religiilor, spune că religia îl face pe individ să se identifice cu grupul, îl sprijină în situații îndoielnice, îl consolează când e decepționat, îl împacă, îl alătură la scopurile societății și

Religia poate sprijini sau submina societatea

și susține moralul. Religia dă un sens identității individului și îl ajută să își facă o părere despre el însuși. Îl ajută să crească, să se maturizeze și să treacă prin diferite stadii ale vieții. Religia întărește unitatea și stabilitatea societății, pentru că sprijină controlul social. De asemenea poate pune sub semnul întrebării normele și valorile sociale. Religia poate controla valorile și scopurile stabilite, dar are și mijloace pentru a trece cu vederea celor care sunt vinovați sau străini de acea religie. Religia face ca normele stabilite de societate să fie privite ca sfinte și stabilește o legătură suprasenzorială (transcendentală) cu lumea de dincolo.

Pentru unii practicanți ai religiei, care stau în umbra unor personalități strălucitoare, mesajul religios poate păli, iar interesele economice sau de putere pot deveni mai importante. Religia are și o „partitură profetică” și poate uneori să devină un factor destabilizator în societate, cu influențe subversive în unele societăți. Contribuția religiei la societate poate fi sau pozitivă sau negativă. Religia poate sprijini dănuirea societății, dar poate și juca un rol deosebit de distructiv și submina societatea.(1)

La fel și electricitatea, energia atomică, apa sau focul, pot fi folositoare sau distrugătoare. Asta nu înseamnă să renunțăm la electricitate, la energia atomică, la apă sau

la foc. Depinde cine și cum le folosește. În orice religie, în orice sistem politic și în orice țară sau altă structură socială sunt oameni. Iar oamenii pot fi buni sau răi. Pot fi idealisti și entuziaști altruisti sau materialisti și oportuniști egoisti. Nu putem judeca o religie, un sistem politic, o țară sau o societate după felul cum sunt unii oameni sau alții din interiorul entității respective, ci după conținutul de idei umaniste, după mesajul umanist și aportul specific la cultură și la civilizație. Oamenii fac religia și religia îi face pe oameni. Pe unii îi face mai bine, pe alții mai rău, după cum este dispoziția sufletească a fiecăruia din noi. Așa cum spunea un cioban bătrân din Carpați, toate sunt în mâna lui Dumnezeu, numai răutatea sau bunătatea omului nu. Dumnezeu ne-a dat viața, noi îi suntem datori curățenia noastră sufletească, de care suntem sau nu suntem în stare. Nu e neapărat nevoie să fim credincioși, ca să putem fi oameni de omenie. E suficient să fim oameni de omenie.

1. Thomas F. O'Dea, Sociology and the Study of Religion, Basic Books, New York, 1970).

Victor Ravini este International Certified Coach, Master of Arts in Religious Studies, Master of Arts in Philology

Victor Ravini

**Descarcă în
App Store**

RADIO ROMANUL

**Descarcă în
Google Play**

Muzică, Știri, Informații, Concursuri

Radioul Românilor din Spania

www.radioromanul.es

Locația exactă a Predicii de pe Munte este încă incertă, dar locul actual (cunoscut alternativ ca Muntele Eremos care se afla pe malul nord-vestic al lacului Kinneret (Marea Galileii)) comemorează evenimentul de mai bine de 1600 de ani. Situl este foarte aproape de Tabgha. Predica lui Iisus de pe munte cuprinde o serie de învățături despre viața dreaptă. Se găsește în Evanghelia după Matei, în capitolele 5, 6 și 7. Este poate cel mai lung discurs pe care l-a ținut Iisus. Din predică aflăm cum ar trebui să trăiască, să gândească, să acționeze, să vorbească și să se închine un urmaș credincios al lui Hristos. După rânduiala Vechiului Testament, pentru a implini Legea, credinciosul trebuia să asculte de cele 10 porunci. Potrivit

Fericiți făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema!

cuvintelor Mântuitorului: „Să nu socotiți că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc” (Matei 5, 17), cele 10 porunci trebuie păzite și de creștini, întocmai. Pe lângă aceste zece porunci, Mântuitorul a dat creștinilor alte nouă îndemnuri, prin care se împlinesc Legea, în scopul desăvârșirii morale. Pe acestea nu le-a dat însă în chip de opriri sau porunci, ci în chip de „fericiri”, fiindcă ele se potrivesc deplin cu smerenia și blândețea Mântuitorului Hristos. Predica de pe munte sau de pe munte a fost, după Evanghelia după Matei, o predică rostită de Iisus din Nazaret ucenicilor săi și unei mulțimi mari (Mt 5, 1; 7, 28). Tradiția spune că discursul a avut loc pe coasta unui munte (de unde și numele). Sfântul Nicolae Cabasila în cartea ”Despre viața în Hristos”, explică sensul profund al fericirii păcii: ”Întrucât Hristos „este pacea noastră, el care a făcut din cele două (lumi) – una, surpând peretele din mijloc al despărțirii și desființând vrăjmășia în trupul Său” și tot ce a făcut din pacea sufletului Său, oare la ce vor da întâietate, dacă nu păcii, sufletele a căror primă grijă și năzuință este să

cugete întruna la legea lui Dumnezeu? Acești oameni vor „urmări calea păcii”, cum zice Sfântul Apostol Pavel, dincolo de orice, vor urni și pe alții în căutarea ei, vor înlătura ura deșartă și vor înceta de a se mai învrăjbi, știind că pacea e atât de prețioasă, încât pentru aceasta S-a coborât Domnul din cer pe pământ și a răscumpărat pe om; din bogat ce a fost și Stăpân al lumii întregi, nimic nu a găsit vrednic să fie prețuit decât această pace, pentru care Și-a vărsat sângele. Iar întrucât a văzut că în întreaga lume a celor zidite nu se afla nicio faptură care să fie vrednică de pacea și de împăcarea pe care le-a adus, Domnul a făcut o faptură nouă din sângele Său, făcându-Se prin aceasta și Împăciuitor, și „Domn al păcii”. De aceea, credincioșii, care se închină sângelui Acestuia, ce altceva ar trebui să facă pentru a-și împăca trebuințele lor, decât să ajungă „făcători de pace” între oameni?” Războiul seamănă moarte, iar pacea răsădește și

ocrotește viața omului dăruită de Dumnezeu. **S e n s u l** creștinului este de a fi semănător al păcii întru viață, ca binecuvântare pe drumul mântuirii.

Creștinul este o chemare la pace. De aceea un creștin autentic nu poate fi un promotor al războiului și dihoniei între oameni. Creștinul este mesagerul păcii și bunăvoirii dintre oameni. De aceea, orice război pornit de cineva împotriva altcuiva este o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și încalcă ”Fericirile” lăsate testamentar de Hristos. „Făcătorul de pace este cel care dă pacea altuia, însă n-ar putea-o împărtăși cineva altuia dacă n-ar avea-o el însuși”, scria Sfântul Grigore de Nyssa (335 – 384). Cei care pornesc azi războaie nu dețin pacea interioară despre care ne-a predicat Hristos pe Muntele Fericirii. „Pacea izvorăște din biruința binelui asupra răului, fie la nivelul conștiinței, fie la nivelul istoriei. Aici se află și sensul războiului nevăzut al asceților, și sensul apocaliptic al istoriei” scria Valeriu Gafencu din temnița comunistă. Ceea ce ține de Dumnezeu este pacea, iar ceea ce ține de cel rău și de păcat este războiul. Sensul creștinului, pe calea mântuirii și înfățișarea la Judecata de Apoi, este să ca să fie mesagerul păcii și iubirii. Promotorii păcii ”Fii lui Dumnezeu se vor chema”, ei fiind după Chipul Fiului Omului. Tot mai mult în zilele acestea trebuie să transmitem mesajul hristic, care este chintesența iubirii ce ține lumea în armonie: „Fericiți făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema”.

Ionuț *Tene*

Timpuri dureroase, dar și binecuvântate

Pandemia aceasta, îngăduită de Bunul Dumnezeu, nu este deloc întâmplătoare.

Ea este un răspuns. La consumerismul excesiv al omenirii, la nepăsarea omului față de semenii lui, la mulțimea răutăților oamenilor, ajunsă la nivel diabolic. La distrugerea Planetei, din ce în ce mai sistematică, de către oameni. La lipsa de iubire, existentă pe Pământ.

Și, mai mult decât atât, o necesitate de igienă spirituală a omenirii.

O nevoie a omului de întoarcere la el însuși, la sufletul lui, la Dumnezeu din el însuși. O urgență de golire a omului de neființa care l-a cotoplit și de umplere a sa cu Dumnezeu.

O obligație a omului de a înțelege și simți că TOȚI SUNTEM UNUL și că el este copilul lui

Dumnezeu, care este asupra a tot și a toate. O revoltă a planetei Pamant de a fi iubită de oameni și de a-și implini menirea sa astrală.

Până nu demult, selecția naturală se făcea pe baza puterii pe care ți-o dădea banul. Acum intrăm într-o eră în care selecția naturală se va face pe baza nivelului de conștiință. Așadar, un pas extrem de important în evoluția omului, în care nu mai contează banii ori proprietățile avute, ci atitudinea lui în fața lui Dumnezeu. Conștiința fiecăruia este cea care face saltul cuantic, atât de dureros și de necesar omenirii în momentul de față. Aceasta ne diferențiază, dar și ne apropie unii de ceilalți.

Timpuri dureroase, dar și binecuvântate, atâta timp cât vrem să fim co-creatori și co-participanți la apariția noii vieți pe Pământ! Fără frică, cu credință în Dumnezeu, în fața suferinței suntem datori cu iubirea!

Rhea Cristina

Deține peste 20 de ani de experiență profesională: scriitoare (a publicat 9 cărți în domeniul Literaturii, al Jurnalismului și al Științelor Comunicării), jurnalistă (licențiată a Facultății de Jurnalism și Științele Comunicării din București), specialist PR și 10 ani de experiență academică (asistent universitar). Din 2002, este membru al Uniunii Scriitorilor din România. În 2007 a fost bursierul fundației Kulturkontakt Austria, Programul de Rezidență artistică „Writers-in Residence”. În 2005 a fost admisă la Programul de Master în Jurnalism al Universității Indiana, Facultatea de Jurnalism, SUA, Graduate Studies (ofertă declinată). Este fondatoarea site-ului de lifestyle educativ “Great Fashion”, <http://greatfashion.ro>. Blogul ei de scriitor:

www.cristinarhea.wordpress.com

ROTUSIL

ROTULACIÓN - IMAGEN CORPORATIVA

GRUPOSIL • MEDIASIL • DANCE FM MADRID

WWW.ROTUSIL.COM

síguenos en

George Gabriel Bologan, noul ambasador al României în Spania

românești.

“UE este Patria noastră comună și acest sentiment de apartenență va anima și mai mult relațiile speciale multidireționale dintre România și Spania în aceste momente tensionate pentru diplomația internațională și mai ales pentru starea de spirit a multor persoane preocupate de imaginile tragice care fac înconjurul lumii. Spania va găzdui Summitul NATO și anul următor

Un moment important în relația bilaterală este numirea ambasadorilor, mai ales într-un context internațional delicat.

La data de 1 martie 2022 a fost semnat decretul de numire al noului ambasador al României în Spania, George Gabriel Bologan, care va continua activitatea de reprezentare, dialogul constructiv și comunicarea cu membrii comunității

Președinția rotativă la UE, va fi un mandat cu dimensiuni importante și mă bucur de susținerea unei echipe formate din profesioniști atât în Ambasadă cât și la nivelul oficiilor consulare”, a declarat noul șef al misiunii diplomatice în Regatul Spaniei.

Ambasada României în Regatul Spaniei

Intâlnire cu mediul asociativ organizată de

Consulatul General al României la Sevilla

fondurilor nerambursabile puse la dispoziție de către Guvernul României prin intermediul Departamentului pentru Românii de Pretutindeni (DRP), pe baza normelor și procedurilor puse la dispoziție de către DRP; - concluziile rezultate ca urmare a derulării, de către oficiul consular, a proiectului

- prezentarea activităților de diplomație publică pe care CG Sevilla își propune să le desfășoare în perioada imediat următoare.

Reuniunea s-a desfășurat într-o atmosferă constructivă și spirit de parteneriat, reprezentantul oficiului consular transmițând cu această ocazie o serie de informații detaliate și utile.

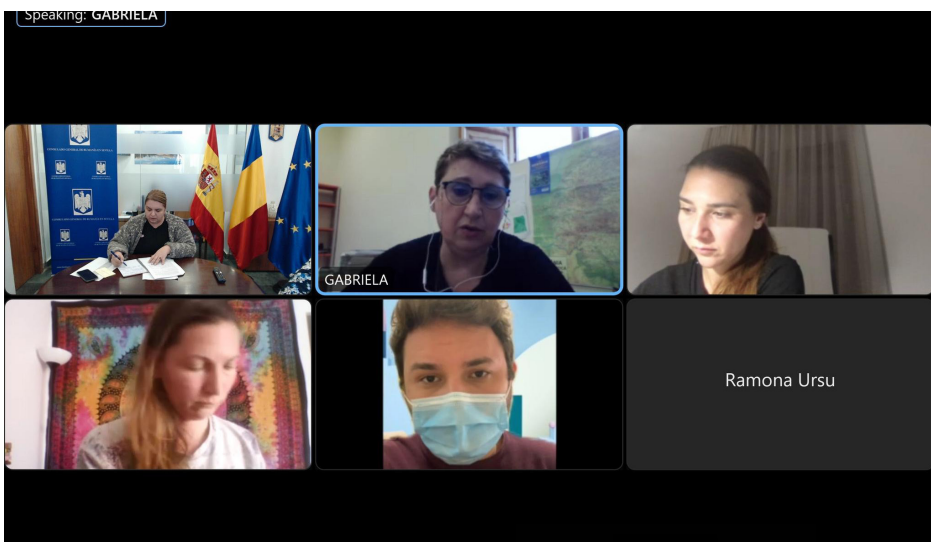
Mulțumim reprezentanților mediului asociativ pentru participare!

Având în vedere practica reuniunilor periodice cu mediul asociativ, organizate de Consulatul General al României la Sevilla (CG Sevilla), în 10 martie a.c., avut loc o nouă întâlnire de lucru, în mediul online, cu reprezentanții asociațiilor de români din Comunitățile Autonome Andalucia (CAA) și Extremadura (CAE).

Principalele subiecte abordate cu membrii asociațiilor de români prezenți în cadrul acestei reuniuni, au fost:

- prezentarea modalităților de accesare a

Consulatul General al României la Sevilla

Oportunități de Afaceri și Investiții în România

Ambasada României în Regatul Spaniei prin Biroul de Promovare Comercial-Economică și Consulatul General al României la Bilbao au organizat la 10 martie, la Santander, în colaborare cu CEOE-CEPYME Cantabria, masa rotundă “Oportunități de Afaceri și Investiții în România”, având ca obiectiv promovarea economiei României și a oportunităților bilaterale de afaceri și investiții în mediul de afaceri local.

Au intervenit Marian Popescu, consul general al României la Bilbao; Modesto Piñeiro, președintele Camerei de Comerț Cantabria; Iulia Schneckner, ministru consilier în cadrul Ambasadei României la Madrid-Biroul de Promovare Comercial-Economică; Manuel Blanco, director teritorial al ICEX; Manuel Angel Velez Saiz, director de export al Foramen; și Sancho Michell de Diego, consulul onorific al României în Cantabria. Discuțiile au fost moderate de Enrique Conde Tolosa, președintele CEOE-CEPYME Cantabria.

Companiilor spaniole le-au fost prezentate perspectivele de dezvoltare ale economiei românești, avantajele României ca destinație pentru investițiile străine, fondurile europene alocate României în perioada

2021-2027, dinamica relațiilor comerciale între România și Spania, respectiv Cantabria, accentul fiind pus pe oportunitățile de cooperare bilaterală în sectorul auto, sectorul agroalimentar și IT. De asemenea, au fost trecute în revistă programele pe care ICEX, CEOE-CEPYME, Sodercan și Camera Cantabria le oferă companiilor locale pentru sprijinirea internaționalizării.

Discuțiile cu companiile prezente la eveniment s-au axat pe modalitățile de intrare pe piața românească și identificare de parteneri locali, cooperări pentru dezvoltarea turismului gastronomic în România, posibilitățile de identificare de furnizori români de materii prime vegetale, produse alimentare, lemn și produse din lemn și servicii IT.

Informații suplimentare:

La 30 noiembrie 2021, Spania este al 12-lea partener comercial al României (4,3 miliarde EUR), a 10-a destinație a exporturilor românești, a 13-a piață de origine a importurilor în România și al 9-lea investitor străin în România (1,69 miliarde EUR).

Ambasada României în Regatul Spaniei

La 11 martie 2004, într-o zi de joi, zece bombe explodau în patru trenuri regionale, pline de pasageri care veneau din orașele din apropierea capitalei spaniole, la muncă sau la facultate, în primele ore ale dimineții. Prin amploarea lor, numărul victimelor și al tuturor celor afectați, atentatele teroriste de la Madrid din 11 martie 2004 au fost considerate cele mai grave din istoria Spaniei. 11 martie a fost de atunci desemnată Ziua europeană a victimelor terorismului, informează AGERPRES.

Cele mai grave atentate teroriste din Spania s-au soldat cu 193 de morți și aproximativ 2.000 de răniți.

Victimele atentatului de la Madrid din 11 martie 2004, soldat cu 193 de morți, dintre care 16 de naționalitate română, au fost comemorate la Sfânta Liturghie săvârșită

18 ani de la atentatele teroriste de la Madrid: printre victime, 16 români și-au pierdut viața

de Episcopia Ortodoxă Română a Spaniei și Portugaliei în Catedrala Ortodoxă Română din Madrid.

Astfel de momente comemorative au avut loc și în diverse alte parohii românești de pe teritoriul Spaniei, informează Ambasada României în Regatul Spaniei.

Printre cele 193 de persoane ucise în atentatele din 11 Martie s-au numărat și 16 români: Anca Valeria Bodea, Livia Bogdan, Ștefan Budai, Tibor Budi, Nicoleta Diac, Gabriela Georgeta Dima, Geneva Petrică, Alois Martiñaș, Ștefan Modol, Mariana Negru, Elena Pleș, Ionuț Popa, Emilian Popescu, Paula Sfeatcu, Alexandru Suciuc și Csaba Olimpiu Zsigovski.

Pe 11 martie 2009, la sediul Ambasadei României în Spania, a fost amplasată la intrarea în clădirea misiunii diplomatice o plăcuță comemorativă la care se aduce un omagiu victimelor prin depunerea unei coroane de flori.

Atentatele de la 11 martie 2004 au fost cele mai grave petrecute în Europa, procesul judiciar fiind unul dintre cele mai semnificative din istoria juridică spaniolă. Sentința a fost dată în 2007, iar dintre cele 29 de persoane puse sub acuzare, Audiența Națională a absolvit 8, restul de 21 fiind condamnate la ani grei de închisoare.

Lia Maria Trif și delicatețea sorții

“O carte e un prieten bun”

copil necăjit, un suflet curat care luptă zi de zi pentru familia și frații lui mai mici. Găsim durere dar și multă speranță. E o istorie inspirată din viața reală a soțului meu. E un imn al dragostei. O poezie fără rimă. O melodie cântată la pian. Sau poate la vioară. Un strigăt între munți.

Când și cum ți-a venit ideea scrierii acestei cărți?

În urmă cu aproximativ trei ani, într-o zi când soțul meu mi-a povestit o întâmplare din copilăria lui. În general e foarte secretos, nu îi place să își amintească trecutul, dar cu motivul că vreau să scriu despre trecutul lui, l-am tot tras de limbă. Am aflat lucruri care m-au zguduit.

Care este rolul realității în cartea ta și cum ai defini această relație dintre ficțiune și realitate?

Cum am spus, e inspirată din realitate, am ținut să nu mă abat de la istoria reală, de fapt, nu am avut nevoie să inventez nimic pentru că realitatea superează ficțiunea, în acest caz.

Când a fost publicat romanul și cum au reacționat cititorii până acum?

Am avut lansarea cărții, în Biblioteca de La Rioja, în Logroño, în 23 octombrie 2021, apoi am prezentat-o pe Facebook, Instagram, cât și în librăriile din toată Spania. Până acum, sunt extraordinar de mulțumită. Am o critică foarte bună, se poate vedea pe rețelele sociale și am vândut mai mult de cât am plănuțit.

Ai compus povestea în minte, înainte de a te așeza la masa de scris?

De mii de ori. Apoi am scris-o de nenumărate ori. Și am șters-o. Și am început iar de la zero. A fost un proces frumos, plin de iluzie și de satisfacție.

Când ți-ai dat seama că îți dorești să devii scriitoare? Cum ai început să scrii?

Nu mi-am dat seama de acest lucru. Vroiam doar să scriu. Să pun pe hârtie trăirile aceluși copil și adolescent, apoi bărbat, îmi doream să aflu cum evoluționa viața lui. Cum a reușit. Dacă a reușit.

Citești critici literare? Le accepți?

Sunt foarte importante și e adevărat că nu îmi scapă multe. Le accept cu mare plăcere, știu că datorită lor, mă ambiționez, învăț mai mult, devin mai serioasă. Dar dacă te referi la romanul meu, până acum, am avut doar păreri foarte bune.

Gestionarea timpului este importantă. Cui oferi prioritate zi de zi: editorului, scriitorului sau promoterului cultural?

Procur să dedic timp fiecăruia în parte. E foarte important să oferi un produs bun, dar în același timp, și mai ales în zilele noastre, contează foarte mult promovarea.

Atunci când ai timp liber și vrei să te relaxezi, ce preferi să citești de plăcere? Provoacă-ne cu câteva titluri descoperite în ultimele luni?

Citesc cam orice, dar recunosc că iubesc cărțile bine scrise. Un argument atractiv, personaje bine construite, palpabile, îmi place să găsesc poezie în proză, profunditate, emoții, sentimente.

Tocmai am citit La Bestia, care a fost premiată la una dintre cele mai importante edituri din Spania. Cărțile Tatianeii Țibuleac, El jardín de vidrio și El verano que mi madre tuvo los ojos verdes, trei de Mircea Cărtărescu, care sunt: Solenoide, El ala izquierda și El cuerpo, toate în spaniolă. Ion, de Liviu Rebreanu, recitit, Plumb, poezie, de George Bacovia. Lista e mai lungă, dar cred că poți să îți faci o idee despre varietatea lecturilor mele.

Care va fi următorul pas? Obișnuiești să faci planuri pe o perioadă îndelungată sau te lași purtată de instincte?

Dacă te referi la viața mea de autoare, am o echipă în spatele meu care îmi ghidează pașii, mă sfătuiesc, mă sprijină și eu mă las în mâinile lor.

Dacă ar fi să îți convingi cititorii să descopere cartea, ce ai dori să le transmiți? Care sunt punctele forte ale acesteia?

Întrebarea asta îmi place mai mult. Această roman, după părerea mea, e ca și o pereche de pantofi roșii cu toc înalt expuși într-o vitrină de cofetărie: nu e locul lor acolo, nu sunt la vânzare, dar toți trecătorii se opresc să îi admire sau intră să întrebe ce caută acolo și descoperă că povestea lor e un strigăt la cer, o rugăciune într-o odaie întunecată sau dacă vrei, lacrimi care ard obrazii. Descoperă că există speranță, că după ploaie iese soarele.

Ai obiceiuri sau obiceiuri speciale atunci când vine vorba de scris sau de citit?

Scriu dimineața când am mintea limpede, dar după amiaza când recitesc, șterg cam tot și scriu din nou sau șterg. E un proces care îl fac cu cel mai mare drag, nu am grabă, nu mă stresează nimic. Nici un cititor nu mă așteaptă după colț să-mi ceară explicații. Și când scrii, cel mai bun lucru e răbdarea.

De citit, citesc pe canapea, în pat, în terasă. Dacă lectura e agraabilă totul dispăre din jurul meu.

Ce înseamnă să fii scriitor în Spania?

Îți voi răspunde la această întrebare când o să am mii de cărți vândute.

Care este cel mai dificil lucru în a scrie un roman?

În afară de editarea profesională a manuscrisului, corecțiile gramaticale și de stil, filtrul cititorilor zero, așteptarea răspunsului agentului literar? Nimic.

Ce sfat le-ai da tinerilor scriitori?

Pot să opinez bazându-mă pe experiența mea și cred că unul din cele mai importante lucruri e cititul: să citească foarte mult și diversificat. Literatură clasică și contemporană. Să nu se grăbească cu publicarea, să caute profesioniști pentru a-i ajuta să conceapă o istorie originală și să o scrie de un mod diferit.

La ce proiecte creative lucrezi în perioada următoare?

În curând încep editarea unui nou roman.

Cât de mult reprezintă pentru tine relația cu cititorii?

Mult. Cititorii sunt cei care dau aripi cărții. Încerc să fiu acolo, cu o mulțumire, un răspuns, o frumoasă dedicație. Profit acum și de acest spațiu, cu permisul tău, pentru a le mulțumi tuturor celor careau citit cartea mea, dar și celor cărora le-am trezit curiozitatea și o vor cumpăra.

Un gând de final pentru cititorii noștri?

Într-o carte, poți găsi o poveste diferită de cea pe care o trăiești zilnic. Poate să îți transmită speranță dacă ești trist sau forțat dacă ești abătut. Poți să râzi, să plângi, să înveti, să te bucuri, să uiți, să visezi, să accepți, să devii mai bun. Să descoperi că uneori, te ai doar pe tine și ceea ce cunoști.

O carte e un prieten bun.

A consemnat, Adina Alexandrescu

Lia Maria Trif este născută în Orăștie, un mic oraș din România situat la poalele Carpaților. A crescut înconjurată de natură, animale, cărți și copii, mulți copii, având în vedere că este a treia dintre paisprezece frați. A fost prima din familie care a emigrat în Spania și a trăit în Madrid timp de șapte ani. Acum locuiește în Logroño cu soțul și fiul.

La fragilidad de los acasos (Delicatețea sorții) este primul său roman; o provocare imensă unde autoarea recunoaște că nu are alt merit în afară de cel de a fi ascultat povestea din gura protagonistului.

Care a fost traseul dumneavoastră din România în Spania? Ce ați reușit să realizați acasă înainte de a pleca și ce ați reușit aici?

În primul rând, îți mulțumesc pentru invitația de a participa la acest interviu și aș dori să ne tutuim, cu permisul tău, bineînțeles. Am venit în Spania pe vremea vizelor Shenghen, sunt mulți ani de atunci. Am locuit o vreme în Madrid, apoi m-am mutat la Logroño. Am o mare parte din familie stabilită aici, dar m-a atras și ideea de a locui într-un oraș mai mic. Prefer să vizitez Madridul în concedii și să am trasee mai scurte în viața de zi cu zi.

Ce am realizat acasă înainte de plecare? Eram pe un drum tare bun: în primul rând, aveam un copil, familia, mama, frați, surori, prieteni, căsuța mea, munceam în departamentul de marketing în Fabrica Chimică Orăștie. Am fugit după un vis, care, poate la început a fost mai mult un coșmar. Cu anii, și foarte încet, s-au schimbat lucrurile, dar nu a fost ușor. Aici, mi-am făurit o nouă viață, prin multă muncă, lacrimi, uneori frustrarea de a nu înțelege limba, tradițiile, obiceiurile. Sunt mândră că am rezistat, m-am încăpățânat puțin. Apoi m-am obișnuit. Poate sună urât să spun că aici și acum, mă simt acasă. Sunt bine.

Ce ne poți spune despre cartea „La fragilidad de los acasos”? Care este povestea din spatele cuvintelor?

Din punctul meu de vedere, e cea mai frumoasă poveste pe care am citit-o. Și nu o consider așa pentru că am scris-o eu. E plină de trăiri, de sentimente, de iubire, găsim în ea un protagonist inocent, un

Președintele Federației Agro Propact, **Costel Ichim** și Secretarul General al Confederației Sindicale Naționale **MERIDIAN, Dumitru Fornea**, vizită de lucru în Spania

Întâlnire în Villarubia de Los Ojos cu sculptorul Tiberiu Ovidiu Stan și cu scriitorul Sorin Bălășcău.

Luni, 28 februarie 2022

Vizită la Centrul Cultural "La Tierra Tracia - Asociación Romanati", El Ejido și întâlniri cu președintele acestei asociații, domnul Mircea G. Florescu și cu Preotul Daniel Podar la Parohia Ortodoxă Sf. Ioan Rusul, El Ejido.

Marti, 1 martie 2021

Ora 9 a.m. Vizită la Labcolor, unde doamna Noemí Algarrá a prezentat dezvoltarea horticulturnii

"Contactele realizate și schimbul de bune practici vor crea premisele unor activități viitoare realizate în comun de organizațiile implicate și vor crește gradul de conștientizare în România cu privire la contribuția semnificativă a românilor de pretutindeni la dezvoltarea economică, socială și culturală a României."

Președintele Federației Agro Propact, domnul Costel Ichim și Secretarul General al Confederației Sindicale Naționale MERIDIAN, Dumitru Fornea au efectuat în perioada 26 februarie – 3 martie 2022, o vizită de lucru în Spania.

Temele de interes pentru schimbul de experiență au fost: Viticultura și cultura pomilor fructiferi; Legumicultura; Procesarea superioară a produselor agricole și infrastructura de depozitare a produselor agricole; Târgurile, piețele agricole și oportunitățile de comerț cu produse agricole românești și spaniole; Schimbul de informații cu organizațiile fermierilor și cu organizațiile sindicale relevante pentru acest domeniu de activitate.

De asemenea, un aspect important a fost contactul cu comunitatea românilor din Alcalá de Henares și Valdemoro, din Comunitatea Autonomă Comunidad de Madrid; din Villarubia de Los Ojos, Regiunea Castilla La Mancha și din El Ejido, Provincia Almería, Regiunea Andalucía, pentru o consolidare a parteneriatului social transnațional dintre organizațiile societății civile ale comunităților de români din această țară și CSN MERIDIAN dar și stabilirea unor contacte și a unor relații de parteneriat cu organizații sindicale, patronale și cooperative din Spania în vederea valorificării oportunităților oferite de sectorul agricol în România și în Spania.

Activitățile din Spania ale delegației Confederației au fost organizate cu implicarea președintelui Comisiones Obreras Almería, domnul Antonio Valdivieso Montes și a președintelui Centrului Cultural "La Tierra Tracia - Asociación Romanati", domnul Mircea G. Florescu.

Sâmbătă, 26 februarie 2022

Întâlnire în Alcalá de Henares cu reprezentanți ai comunității de români din Madrid: scriitorul Ilie Lucian Sofrone, Nicușor Dendiu (director Radio Românul și periodicul El Rumano), antreprenorii Nicoleta Istrate Neagoe și Silviu Nicoară, Monica Beni, reprezentant firma Clovercars, jurnaliștii Kristel TV Madrid: Cristi Cărlan și Vasi Năstăsescu, gazetarul și fondatorul Centrului Cultural La Tierra Tracia, Mircea G. Florescu, alți numeroși participanți.

Duminică, 27 februarie 2022

Întâlnire cu comunitatea românilor din Valdemoro, din Comunitatea Autonomă Madrid, la Parohia Sfinții Mărturisitori Valdemoro păstorită de preotul Dorin Sas și cu inginerul agronom Pablo López García.

din Almería în ultimii ani și contribuția COEXPHAL la modernizarea acestui sector în Spania.

Asociația Organizațiilor Producătorilor de Fructe și Legume din Almería (Coexphal), reunește 83 de companii de fructe și legume și reprezintă 70% la export și 65% în producția de fructe și legume, precum și 67% în producția ornamentală. De exemplu, în campania 2015/2016, firmele asociate au comercializat un volum total de 2.251.176 tone de la 9.300 de fermieri care își cultivă producția pe 23.100 de hectare. La rândul lor, acești horticultori oferă de lucru pentru aproape 40.000 de oameni din peste 150 de naționalități diferite.

10:30-12:00 **Vizită la depozitul Vicasol III (El Ejido)**, unde domnul Isidoro Sánchez Bernabeu, Director Comercial al Vicasol SCA - cea mai mare cooperativă din regiune, a prezentat modelul de afaceri al acestei organizații cooperatiste care grupează 950 fermieri, lucrează 1800 de hectare de sere, obține o producție de 240 de milioane de kg/an și angajează 2500 de oameni.

<https://vicasol.es/>

12:30-14:00 Vizită la ferme: **Stația experimentală Cajamar (Las Palmerillas)**

Miercuri, 2 martie 2022

Președintele Federației Agro Propact din România și Președintele Centrului Cultural La Tierra Tracia - Asociación Romanati din El Ejido, Almería, Spania, au încheiat un acord de parteneriat, acord ce vizează sprijinul în menținerea identității naționale dar și consiliere pentru rezidenții români din Andalucia, comunitate în care majoritatea conașionalilor noștri lucrează în agricultură.

Întâlniri cu reprezentanții unor organizații regionale din Provincia Almería, în care s-au

stabilit realizarea de acțiuni comune de promovare bilaterală culturală, comercială și economică precum și colaborarea instituțională în diferite domenii.

Întâlnirea cu domnul Jerónimo Parra Castaño, Președinte și cu domnul Víctor Cruz Medina, Director General, **Camera de Comerț din Provincia Almería (Cámara de Comercio de Almería)**.

Cámara de Comercio de Almería este o instituție care reprezintă aproximativ 42.000 de companii din Provincia Almería și este o corporație de drept public care acționează ca organ consultativ al Administrației; aceasta înseamnă că guvernul, consiliul orășenesc sau Junta de Andalucía se pot adresa acesteia și își pot cere avizul cu privire la chestiuni de interes: de exemplu: deschiderea de noi centre comerciale. Camera este supravegheată de Junta de Andalucía, administrația de care depinde.

Întâlnirea cu doamna Encarnación Gil Serra, Secretar general și cu doamna Mar Aguilera, Responsabil Relații de Muncă (Asempal - Confederación Empresarial de la Provincia de Almería).

Asempal reprezintă o confederație de afaceri care integrează, pe baza liberei asocieri, companii din toate activitățile economice din provincia Almería și organizațiile lor sectoriale și teritoriale. Este o organizație privată, independentă și non-profit. Independentă de administrațiile publice, sindicate și partide politice. A fost înființată oficial la 14 ianuarie 1977.

Printre scopurile sale se numără: să reprezinte și să apere interesele generale ale companiilor din Almería, să ofere servicii asociațiilor săi și să promoveze dezvoltarea provinciei Almería. Membru fondator al Confederației Spaniole a Organizațiilor de Afaceri, CEOE, al Confederației Spaniole a Întreprinderilor Mici și Mijlocii, al CEPYME și al Confederației

Antreprenorilor Andaluzi, CEA. Acesta asigură reprezentarea instituțională a comunității de afaceri din Almería în fața administrației centrale, regionale și locale a provinciei.

“Vizita din Spania a permis consolidarea relațiilor de parteneriat transnațional dintre organizații ale societății civile din România (Confederația Sindicală Națională MERIDIAN și Federația Agro Propact) și organizații similare sau complementare din Spania.

Contactele realizate și schimbul de bune practici vor crea premisele unor activități viitoare realizate în comun de organizațiile implicate și vor crește gradul de conștientizare în România cu privire la contribuția semnificativă a românilor de pretutindeni la dezvoltarea economică, socială și culturală a României.

Confederația Sindicală Națională MERIDIAN și Federația Agro Propact va integra în programul de acțiune al acestor organizații și problematica semnalată de comunitatea românilor de pretutindeni, aspecte care vor fi făcute cunoscute în Comisiile de dialog social de la nivelul prefecturilor, ministerelor, Consiliul Economic și Social sau în Comitetul Național Tripartit pentru Dialog Social prezidat de Prim-Ministrul României.” - a declarat Dumitru Fornea la sfârșitul vizitei pentru cititorii “Români în Andalucia”

INTERVIU realizat de Laura Cătălina Dragomir

Emilian Pal: „Să ajungi acasă îți trebuie curaj”

Emilian Valeriu Pal s-a născut pe 18 noiembrie 1979, la Iași. A absolvit Colegiul Național Catolic din Bacău și Facultatea de Drept din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași. În perioada 2001 – 2014 a fost redactor, reporter și fotoreporter al cotidianului „Ziarul de Roman”, redactor și reporter de televiziune. A publicat proză și poezie în reviste precum Tiuk, Oglinda literară, Tomis, Verso, Linternet. În 2014 a câștigat Premiul Național de Poezie „Traian T. Coșovei”. În 2015 a fost nominalizat, cu volumul de debut, „Fortral”, la Premiul Național de Poezie „Mihai Eminescu” – Opera Prima (Botoșani) și la Premiul pentru Debut al Uniunii Scriitorilor din România. „Tot ce atingeam se prefăcea în oameni” este cel de-al treilea volum de poezii lansat de Emilian Pal, după volumul de debut, din 2015, „Fortral”, apărut tot la editura Tracus Arte și „Dumnezeu ne iubește în Braille”.

Simplul fapt că a lărgit toleranța epidermică, până la punctul să-i plăcem lui Dumnezeu, face să-mi cadă bine Emilian Pal. Cu trecerea anilor ar fi trebuit să accepte, are și motive și merite, să i se spună poetul Emilian Pal. Se uită însă la titulatură ca la un om mai înalt și se emancipează.

-Emilian Pal, trebuie să admiți că puține mai poți adăuga, doliul obiectiv nu te-a lăsat să triezi, ai explicat în poemele tale lucrurile așa cum ți s-au întâmplat. Ai învățat să accepți reprezentarea amintirilor în felul în care, pe vremuri, eliberai știrile de protagoniștii lor, explicând dar neimplicându-te?

Emilian Pal: Din nefericire, pentru mine și pentru alții, sunt o persoană nepermis de sinceră. Nu am învățat niciodată să accept reprezentarea amintirilor pentru că niciodată nu am învățat să scriu fără să mă implic, fără suflet. Poate și pentru că am fost un jurnalist clasic, specie pe cale de dispariție, ca mai toate ziarele print. Pe atunci jurnalismul se făcea pe teren, cu reportofoane care aveau casetă, iar fotografiile trebuiau duse la dezvoltat. Contactul direct cu subiectul, mirosul lui, grimasele de durere sau bucuria unui lucru mărunț nu m-au lăsat niciodată să eliberez o știre de protagonistul ei. Nu m-am mulțumit niciodată cu simple comunicate de presă care nu conțineau altceva decât o adunătură de cuvinte. Pe mine m-a ars întotdeauna și am visat să fac breaking-news-uri cu ce se întâmplă în oameni. Eu consider că nu am amintiri. Ceea ce majoritatea numesc amintiri pentru mine sunt retrairi continue și cu aceeași intensitate.

-În ce te mai asemeni copilului Emilian, ce-a mai rămas în afară de faptul că i-ai acceptat numele și nu ai putut evita să nu scrii despre el?

Emilian Pal: Aș putea să spun că mă asemăn într-un tot pentru că nu am crescut niciodată. Am rămas același copil care visa să trăiască într-o peșteră și să scrie, iar oamenii să se întrebe: pfff, de ce nu mi-a trecut și mie prin cap lucrul acesta? Am rămas același copil care se ruga lui Dumnezeu să murim toți în același timp ca să nu fim nevoiți să ne plângem unii pe alții. Același copil care se juca primăvara alergând de la o ușă la alta a unui conac boieresc înainte să-l prindă adierea vântului pentru că acesta era jocul lui preferat. Am refuzat să mai cresc pe holurile unei secții de Psihiatrie unde am fost trimis să fac un reportaj despre alcoolicii anonimi, iar printre ei dat peste taică-miu, de care nu mai știam nimic de mai bine de 10 ani. Dacă orice creștere moștenește un urlet, atunci prefer să rămân un copil întârziat ca semn de revoltă împotriva dramelor de orice fel. Pentru mine trecerea anilor e doar o succesiune de zile și nopți, eliberate de orice maturizare.

-Cum te-a afectat să fii conștient de tot, ca preocupare profesională mă refer?

Emilian Pal: Primul lucru care îmi trece prin cap: anestezie conștientă. De multe ori mi-am închipuit că sunt Clay, pacientul din Awake. Să simți totul dar să nu poți spune nimic, să nu poți face nimic. E drept, dacă practici un jurnalism onest, fără știri fabricate, fără exagerări inutile, poate să dea dependență ca orice drog, ca adrenalina: rush-ul acela, nevoia de a fi în mijlocul vieții pulsându, de a fi la curent cu toate din toate domeniile. Prețul plătit? Mai ies noaptea, uneori, morții de sub parchet și te întrebă de ce le-ai scris numele doar cu inițiale, mai bei o bere și ți se pare că are gust de parafină pentru îmbălsămat, mai încerci să te apropii de oameni și-ți dai seama că te-ai redus la un simplu cimpanzeu bonobo pentru că nu mai ești în stare decât de sex și compasiune.

-Emilian Pal, ai practicat un jurnalism care îi strângea pe toți cei care se îmbolnăveau sau mureau. Convine să scrii poezie despre oamenii pentru care îți faci griji? E literatura un loc unde să păstrezi tot pentru a recupera tot?

Emilian Pal: Am urât întotdeauna lucrul acesta, ca orice lucru pe care nu-l aleg eu. Să scriu despre bolnavi și despre morți. Dar nu am avut încotro. Întotdeauna cădea măgăreața pe mine pentru că eu eram considerat cel cu talent, cu suflet. Cu alte cuvinte, mai slab de înger, în sensul de ușor impresionabil. Iar pentru mine a devenit definitorie expresia: așa cum unii beau la botul calului, eu scriu la botul mortului. Și dincolo de paginile unui ziar, reci ca și impersonale ca un monument funerar, am simțit nevoia să fac ceva, nevoia să onorez cumva morții aceia neplânși de nimeni, de pe urma cărora trăiam. Nu spun că toți anii din presă au însemnat numai moarte, dar ea e mult mai evidentă decât străngerile de fonduri pentru diferite cauze, pentru că ea are întotdeauna aceeași finalitate: aceea de bornă kilometrică în noianul acesta de vieți. Din

același motiv, pentru mine literatura are aceeași finalitate: de bornă kilometrică, să știi unde ai ajuns și cât mai ai până la capătul tău.

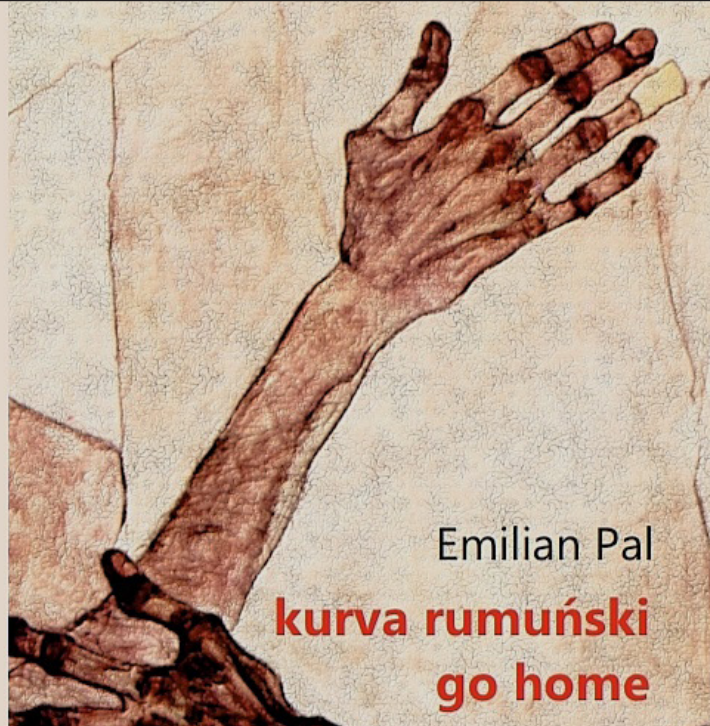
-Poate că toți scriitorii ar trebui să aibă și cărți pe care să nu le citească nimeni. Cărți de probă. Se învață poezia? Trebuie să fim recunoscători regularității lucrului pe text?

Emilian Pal: Din punctul meu de vedere, cred că toate cărțile publicate pot fi considerate cărți de probă. Pentru mine poezia e un exercițiu de umanitate și umanizare. Scrii până când înveți să devii om. Eu nu vreau să mi se spună: uite domnule, ce poet strălucit! Ci: uite, domnule, ce om strălucit. Pentru mine în asta constă scrisul: un autor e un fel de Cristos înviat. Îți spune, prin ceea ce scrie: dacă nu crezi că eu sunt, pune degetul pe coasta mea, pune degetul pe rânile mele! Nu am fost niciodată adeptul lucrului pe text, deși poate am greșit din acest punct de vedere. Dar, hei, a greși este uman. Poezia se învață în măsura în care înveți să fii om.

OK, mai publică *altcineva* ceva. Un cineva care a scris trei cărți chiar bune. Mai bune decât multe despre care se spune că sunt „originale și autentice”. Doar că individul respectiv nu știe să facă zgomote literare în jurul lui, nu se duce pe la cenacluri, nu-și face selfuri și mai stă și-n orașul Roman. OK. Probabil că omului ăsta i-au lipsit banii. S-ar zice: mare scofală. Așa că se duce prin Olanda. La munca de jos. Aia care se face cu mâinile și cu dureri de spate și jupuit de piele. Ridică și ordonează paletă, tone de carne și tot ce poate fi împachetat și vândut. Din poet și jurnalist, omul ăsta se trezește sclav în suavul sistem sclavagist, de orientare capitalist-democratică. Ei bine, individul ăsta se-ntoarce în țară mai înfrânt decât a plecat. Mai scrie o carte – despre cum a fost acolo. Mare scofală, ar zice mulți. Eu, însă, aș zice că e o carte de mare forță, o carte a dezumanizării, care redă credibil trauma etc. – dar despre cam toate cărțile se spun lucruri de felul ăsta. Aș putea spune că volumul acesta merită citit – dar și asta se scrie mai mereu pe coperta 4. De ce m-ați crede? Și de ce tocmai pe mine? Pe Emilian Pal, da, pe el chiar îl puteți crede. A fost acolo, în infernul care stă la temelia bunăstării, liniștii și confortului. Iar cei care se întorc din orice infern trebuie mereu ascultați.

Teodor Dună

Emilian Pal s-a născut pe 18 noiembrie 1979, la Iași. A absolvit Colegiul Național Catolic „Sfântul Iosif” din Bacău și Facultatea de Drept din cadrul Universității „Al. I. Cuza” din Iași. De-a lungul timpului lucrează ca redactor, reporter și realizator TV în presa locală din Roman, redactor la o editură catolică din același oraș. În 2014, câștigă prima ediție a concursului de debut „Traian T. Coșovei”. În 2015 debutează cu volumul *fortral*, Editura Tracus Arte, volum nominalizat la premiul „Mihai Eminescu”, Opera Prima, și la premiul Uniunii Scriitorilor pentru debut. În 2016, publică volumul *Dumnezeu ne iubește în Braille*, editat de asociația Cetatea 9, iar în 2017, apare al treilea volum – *tot ce atingeam se prefăcea în oameni*, Editura Tracus Arte.

–Cum vezi o societate căreia îi e ușor să se lase de citit dar continuă să scrie?

Emilian Pal: Este exact societatea în care trăim astăzi: toți vorbim de dragul de a ne auzi vorbind și ne facem că ascultăm doar ca să nu ne pierdem auditoriul. E mai simplu acum să dai scroll decât să-ți umezești degetele cu limba și să întorci pagina unei cărți, să-i simți mirosul de cerneală, foșnetul inconfundabil. După cum am zis, sunt un copil întârziat și mi-e dor de vremurile în care, pe timpul comunismului, citeam cu lanterna sub plapumă, să nu consumăm curent. Cititul era un act intim, de confesiune reciprocă, de a face dragoste, de a aduce scriitorul și cititorul împreună pentru totdeauna, iar ceea ce ei au unit, nici Dumnezeu nu poate să mai despartă.

–Discernământul te-a făcut să te îndepărtezi de lumea literară care durează puțin. Dispun însă de exemple, scrii încă. Îmi place să fiu informată! Pe când un nou volum Emilian Pal?

Emilian Pal: Ca să fiu sincer, nu știu dacă vreodată am fost aproape de lumea literară. Pentru mine literatura și lumea literară, cum de altfel e pentru toți, sunt două lucruri total diferite. Ca cititor, sunt sigur că se face și se va face literatură autentică. Privind din exterior, mie lumea literară românească mi se pare o haită de carnivore din Serengeti, conduși de un mascul și o femelă alfa. Dacă apari în peisaj, se adună toți membrii haitei în jurul tău și te amușină. Dacă mirosul tău le e familiar și au și acordul perechii dominante, atunci ești acceptat ca unul de-al lor. Dacă nu, te alungă cu sălbăticie, schilodindu-te în public. De aceea am și încercat să mă țin departe de lumea literară care e împărțită ca la noi, la catolici: grupuri, grupulețe, fiecare cu șueta lui. Se adună toți în bula lor se comentează și se admiră reciproc de parcă ar fi niște adolescenți care se masturbează colectiv. Rareori vezi un nou venit care să reușească prin ceea ce scrie și nu prin exprimarea preferințelor sale literare ori sexuale, în unele cazuri. Cu ani în urmă m-ar fi entuziasmat un nou volum. Acum mă întreb de ce? Mai am ceva de spus? Mai e dispus cineva să asculte? Virtual există un manuscris, există material. Dar probabil face parte din ceea ce ai numit tu mai sus: cărți pe care nu trebuie să le citească nimeni. Scriu încă, dar scriu doar când am ceva de spus. Și a scrie e felul meu de a vorbi singur în așa fel încât oamenii să nu mă considere dus cu pluta.

–Sunt dintre cei ce ascultă, e semnificația proprie a cui n-a produs niciun interviu dar a lăsat interlocutorilor timp să se gândească. Tu,

care ai dat demnitate acestui gen publicistic, nu-mi vei cere egalitatea ci îmi vei respecta dreptul oportunității. Ce se întâmplă când, în loc să ți se accepte întrebările, accepți să vorbești tu?

Emilian Pal: Pe cât am fost apreciat de unii ca jurnalist, pe atât de prost stau la capitolul a vorbi despre mine. De multe ori citec interviurile altor autori și realizez că, spre deosebire de mine, au mult mai multe lucruri interesante de spus și un mod mai cursiv, mai atractiv. Și atunci mă inhib și abia scot două fraze. Am oroare de apelative gen poet, scriitor om de cultură. Unii se autointitulează poeți sau scriitori. Mi se pare complet greșit. Poet sau scriitor nu te faci tu, ci ești prin firea ta. Și cel mai onest lucru pe care poți să-l faci e să lași cititorul să decidă ceea ce ești, chiar dacă recunoașterea vine și post-mortem. Eu, cel mult, mă pot numi autor de carte. Personal, eu nu scriu pentru că arde în mine nu știu ce foc interior sau se cer cuvintele spuse. Pentru mine scrisul e un mod de a fi. La un moment dat încep să nu-mi mai dau seama dacă sunt om sau o pagină albă pe care un omuleț face exerciții de devenire.

–Se spunea despre războinici că pot muri departe, că pot muri tineri, important fiind să lase în urmă fii adulți. E poezia moștenitoarea ta de drept, cea care îți va da "cana cu apă" la bătrânețe?

Emilian Pal: Îmi vine să râd. Chestia asta cu fii adulți, moștenitori adică, mi se pare o prejudecată la fel de neghioabă ca aia cu „a muri fată bătrână”. Sunt conștient că dacă nu ai familie sau nu ești cineva important, societatea te etichetează drept om fără căpătâi. Perfect, răspund, atunci nici moartea nu va ști unde să mă găsească, nici societatea nu va ști la care capăt creștinește să mă plângă. Dacă viața înseamnă doar să îți asiguri urmași, atunci asta nu mai e viață, ci simplă perpetuare a speciei. Pentru mine viața e mult mai mult de atât. E concupiscentă, sfințenie, fântâna nesfârșită a simțurilor. Îmi doresc, atât cât mi-e dat aici, să simt tot ce se poate simți. Îmi doresc să intru în pielea altuia, în creierul altuia, să simt ce simte și el, să văd ce ne face diferiți. Ceea ce scriu eu, rar pot să spun că e poezie, cu atât mai puțin „cana cu apă” de la bătrânețe, pentru că rar vezi pe cineva că trăiește din scris. Mai degrabă scrisul trăiește din el, ceea ce sper să fie și cazul meu. Pe de altă parte, am văzut „cana cu apă” lumească la bătrânețile alor mei și mi-am propus să nu ajung acolo. Mi-am propus să fiu un omuleț cât mai bun, să debordez de bunătate pentru cei din jur, pentru că, știți ce se spune despre oamenii buni: pe ăștia Dumnezeu îi ia primii.

Pentru mine „cana cu apă” poate fi un singur cititor

care rezonază, așa știu că nu am scris în zadar. E un clișeu, dar sunt un om care se mulțumește cu foarte puțin, iar puținul acesta e totul pentru el.

Când realizezi un interviu, știi mereu pe unde ai mers. Mie îmi plac însă conversațiile fără parametri, la care ajungi în lipsa recomandărilor. Sunt omul simpatiilor confesabile. Cred că ne-am înțeles bine, Emilian Pal.

Emilian Pal pleca, nu demult, în Olanda și poezia sa nu putea să rămână în urmă.

Aceeași poezie care, ani la rând, se implicase pentru ceilalți însoțea, într-o încorporare de ultim moment, un om în responsabilitățile sale față de siguranța alimentară a pâinii pentru ziua de mâine.

Un "bine comun" care substituia poetul de România cu muncitorul pentru străinătate, același individ dar mai ușor și mai repede de curățat. Un P. V. C. uman la mâna metamorfozei de pe piața locurilor de muncă.

Emilian Pal pleca cu gândul că va participa la noua țară, îndeplinise conștiincios norme de igienă și securitate, fără îndoială că și mâinile și le-a spălat de câteva ori la ieșirea din România.

Scrisul, asemenea oricărui biosanitar esențial, abundă în consecințe și, tocmai de aceea, scrisul lui Emilian Pal și-a dat seama înaintea lui și a ales să fie, dacă nu s-a putut fericit, atunci corect cu viața cotidiană a angajatului de Olanda.

În poezia lui Emilian Pal e o poezie care nu vrea să lase la o parte nimic, o poezie a imigrantului care recuperează, prin adevăr, o demnitate de care e nevoie mereu.

Acest volum e despre necesități pentru care am face orice, despre lucruri care continuă pentru că ne gândim la ele, despre prudență ca drum care nu duce neapărat la mai bine, e despre schimbul de tură al eroilor.

Poezia lui Emilian Pal e o decizie care se repetă justificându-i caracterul și modul, atât de convingător, în care alege să nu asculte de normele care, multora, le sunt de folos.

Vorbesc despre un volum care s-a scris repede și despre un autor care a acceptat practica încrederii între scriitor și lectorul său fără să-și dorească neapărat implantarea concilierii.

Poezia lui nu are nimic din preocuparea cui face poezie pentru a fi solvent, nu anticipează succesul.

Această carte înfruntă o lume care salvează prin ajutoare sociale și pierderea semnificației.

OLTETUL-RÂUL JIDOVILOR

Încă de când izvorăște din adâncurile munților Căpățanii, Oltețul este năzdrăvan și viguros. Este râul izvorât din țara novacilor cei năpraznici, din țara legendarilor jidovi. Este misteriosul lor râu.

Legendele locurilor ne povestesc că jidovii erau persoane cu înălțimi impresionante, care ar fi trăit pe teritoriul țării noastre, mai ales în regiunea Oltenia.

Jidovii făceau parte din categoria oamenilor giganți. Un astfel de uriaș măsura cât 25 de oameni obișnuiți. Se spune că aveau ochii extrem de mari și un trup masiv, iar când se deplasau călcau din deal în deal. Istoricul Nicolae Densușianu, în cartea sa „*Dacia preistorică*”, spunea despre jidovi că au avut ca loc de baștină spațiul Carpato Danubiano-Pontic. El mai spune că, într-un loc identificat de el în zona munților Cerna – Godeanu, ar fi avut loc o luptă cu zeii: „*Giganții formau, prin excelență, un popor de munte. În războiul ce-l avură cu Joe, noul cârmuitor pelasg, ei ridicară munți peste munți ca să urce în Olymp. Imensul Atlas se cutremură la asaltul lor și pe lângă toate că Joe arunca asupra lor cu fulgerele sale, zeii nu au fost în stare să-i învingă decât numai după ce au cerut ajutorul unui om muritoriu, al lui Hercule. Patria lor se afla pe teritoriul Daciei, lângă Oceanos Potamos, în aceeași regiune unde se născuseră și frații lor mai mari, titanii. În epoca romană, dacii erau considerați ca o posteritate a vechilor titani și giganți. Locuințele giganților, după cum ne spun logografi grecești, se aflau în regiunea muntelui Phlegra, unde se întâmplase și lupta cea eroică cu zeii. Poetul roman Statiu, care se ocupa adeseori cu triumful lui Domițian asupra dacilor, confirma și dânsul că memorabila Phlegra, unde se luptase giganții cu zeii, se afla pe teritoriul Daciei. Pe teritoriul Țării Românești, în apropiere de Cerna, se află muntele așa numit Pregleda. Lipsit de pădure, din cauza unor evenimente depărtate,*

suprafața sa este acoperită cu stânci calcaroase și arse. Este vechea Phlegra din istoria giganților, care, după cum ne spun autorii greci, primise numele acesta fiindcă a fost arsă de fulgerele lui Joe. Identitatea muntelui Pregleda cu Phlegra din legendele giganților o confirmă toate datele geografice ce le avem în această privință. Lângă Phlegra giganților se afla peștera Avernus. Lângă poalele muntelui Pregleda se află astăzi o comună românească de moșneni, Izverna, cu o peșteră imensă.”

Se pare că și Munții Căpățanii ar fi primit acest nume deoarece cele trei vârfuri ale masivului privite de la distanță par a fi niște

căpățâni imense de jidovi îngropate în cremene. Ca o curiozitate, sunt singure creste muntoase din România care pot fi parcurse cu un automobil, datorită formelor lor line.

În multe zone din județul Gorj sunt locuri denumite în acest fel: „*Oborul Jidovilor*”, situat deasupra Peșterii Muierilor sau „*Jidovii*”, în comuna Săcelu. Au mai rămas în județul Gorj numele localității Novaci și denumirile Jidova, Jidovița, Jidovnița, afluent al pârâului Pârscov și, în județul Alba, peste munți, localitatea Jidvei.

Oborul Jidovilor este o formațiune de stânci modelate cu meșteșug de ape și legendele locului spun că jidovițele veneau aici și se așezau cu un picior în Munții Căpățanii și cu un picior în Munții Parâng ca să își spele rufele în apele involburate ale Oltețului, dovadă a faptului că, de demult, înapoi în negura istoriei, Oltețul curgea și pe aceste înălțimi și fusese strunit cumva de jidovi, care făcuseră din el vârtoare – mașina de

spălat a timpurilor lor.

De asemenea, termenul a fost întâlnit și în alte zone din țară. În cartea sa „*Marile taine ale omenirii*”, Florin Gheorghiu face o încadrare istorică mai exactă a perioadei în care au trăit uriașii, legând existența lor cumva de evenimentul mitic al Potopului, și a afirmat că: „*Densușianu oferă și un citat interesant dintr-o tradiție probabil antică păstrată în fostul județ Vlașca. Citatul confirmă vechimea celui de-al doilea nume generic păstrat în popor pentru uriași și totodată poate fi foarte important sub aspect istoric: «În timpul uriașilor, munții și câmpiile au ars trei ani, apoi uriașii (Jidovii) au fost înecați de o ploaie mare, care a ținut mult timp»”. El a mai amintit în cartea sa că: „În Carpații Orientali, pe versantul vestic al muntelui Ceahlău, pentru defileul traseului spre Cheile Bicazului, s-a menținut foarte mult timp denumirea Valea Jidovului.”*

De-a lungul timpului oamenii au legat existența jidovilor de ruinele unor cetăți foarte vechi, care ar fi fost construite și locuite de ei. Astfel, în județul Mehedinți întâlnim Jidoștița, care este atât numele unui pârâu de 19 km, afluent de stânga al Dunării, cât și al unei localități așezate pe malul pârâului. Aici, la vărsarea pârâului în Dunăre, se aflau urmele carierei romane din care s-a extras piatra folosită pentru construirea podului roman de la Drobeta, opera lui Apollodor din Damasc. Despre această carieră localnicii spuneau că a fost o cetate construită de uriașii de demult, numiți jidovi. Se pare că în graiul slavilor care au locuit pe aceste meleaguri termenul „*jidov*” înseamnă „*uriaș*”.

De asemenea întâlnim cursul de apă Jid, afluent al Dârjovului în județul Olt, în apropierea locului în care au fost descoperite relicve din paleolitic timpuriu.

Alt exemplu în acest sens este acela al Castrului roman Jidova, de lângă Câmpulung Muscel, care se numește astfel pentru că localnicii, impresionați de

ruinele impunătoare ale cetății romane părăsite după retragerea aureliană, au crezut că au de a face cu opera acestor uriași legendari ai preistoriei, pe care îi numeau jidovi.

Mai trebuie amintit că în județul Olt, în comuna Morunglav, chiar pe malul înalt al Oltețului, în stânga râului, se află pădurea și dealul denumite „*Piscul cu Jidovii*”, loc marcat cu semnul distinctiv pentru ruine chiar și pe o hartă militară a Imperiului habsburgic care reprezintă Țara Românească.

Pe acest pisc, acum împădurit, încă se mai văd ruinele unei vechi cetăți iar la poalele piscului este o cișmea străveche care alimentează un fir de apă vechi de când pământul.

Și aici legendele locului îi descriu pe jidovi ca fiind foarte înalți de statură, de-a dreptul uriași, capabili să treacă Oltețul dintr-un singură săritură și povestesc că ar fi construit cetatea, aducând piatra de la munte din mână în mână. Nu se știe dacă de-a lungul timpului cetatea a mai fost locuită și de către cine, însă recent am aflat că un pasionat căutător de vestigii a găsit în acest loc un inel cu o efigie care pare a fi preromană. Dar poate să știe cineva cu siguranță de când este locuită această cetate? Iar întrebarea este valabilă pentru toate cetățile aflate în această situație. De obicei cuceritorii unor teritorii exploatau în interes propriu locurile fortificate cucerite, și uneori chiar le-au îmbunătățit funcțional, întărind fortificațiile sau construind altele. Mai ales că locurile pe care fuseseră construite cetățile de către foștii deținători erau locuri înalte, greu accesibile inamicului și, prin urmare, mai ușor de apărat în fața unor atacuri ale acestuia.

În ceea ce privește Oltețul se poate trage concluzia că el a aparținut legendarilor jidovi, cumva, într-un mod încă nelămurit pe deplin, de la izvorărea lui din munții Căpățanii, unde potolea setea uriașilor și le ajuta pe jidovițe să-și spele rufele, și până la ieșirea apelor lui înspre câmpie, pe lângă dealul Morunglavului, unde își aveau ultimul punct de observație cunoscut, în cetatea denumită până astăzi „*Piscul cu jidovii*”, și asta poate că nu fără teme.

Nicolaie Dincă

Martin Teuch:

„Animalele sunt prioritatea numărul unu“

În luna octombrie, în satul Deutsch-Weißkirch / Viscri din județul Brașov, Transilvania este liniște. Câteva grupuri de turiști vizitează încă biserica fortificată. Unii cumpără șosetele de lână specifice locului, tricotate de către femeile rrome și expuse la tarabele de la marginea drumului; alții iau cu ei pâinile mari de casă, care se coc într-un cuptor imens cu lemne, chiar sub ochii lor. Și chiar la sfârșitul toamnei apare inevitabil întrebarea: „Unde este casa prințului Charles?”

Martin Teuch este încă uimit astăzi că satul său natal a devenit o destinație de călătorie atât de populară. În trecut, când își arăta buletinul sau menționa locul de reședință, era întrebat iară și iară: „Și unde este locul acesta?”. Desigur, satul transilvănean este încântat de schimbare. „Arată bine acum. Cred că este în regulă”, spune el.

„Suntem doar câțiva oameni – dar foarte activi. Toată lumea contează. Trebuie să participi“, spune Martin Teuch, care este și membru al parohiei protestante. Își amintește cu drag de marea întâlnire saxonă din vara anului 2017 la Hermannstadt / Sibiu, unde a participat la paradă în costumul său frumos. De atunci a continuat tradiția, în prima sâmbătă din august, având loc întâlnirea la domiciliu a sașilor germani-Weißkircher în vechea patrie.

Cu această ocazie întâlnește cunoscuți și prieteni. Majoritatea și-au păstrat casele din România și încep să le renoveze. Mai ales cei din generația sa vin acum în sat mai des. Cu câțiva ani în urmă probabil că nu au avut timp să vină „acasă”. Aveau alte priorități, erau ocupați cu copiii lor care

erau mici și doreau să se stabilească în Germania.

Emigrația nu era o variantă

El însuși ar fi putut aparține repatriților. Dar emigrarea nu a fost niciodată o opțiune, ne povestește Martin Teuch. După căderea Zidului Berlinului în 1989, cel mai evident lucru de făcut era să meargă mai departe. În cazul său, „asta a însemna să continui în propria casă părintească, refăcându-și toată viața. Părinții lui erau fermieri de „cooperativă de producție agricolă”, forma în care agricultura colectivă trebuia să se desfășoare pe terenurile expropriate sub regimul comunist. Rudele lui Martin și-au făcut bagajele și au emigrat. Și, imaginați-vă, a rămas într-o astfel de curte, un han vechi, cu ce a mai rămas acolo: animalele din grajd, lemnul din magazie, cerealele din pod. Au lăsat totul acolo.

Martin nu-și putea imagina că lucrează într-o fabrică. A fi lucrător independent înseamnă mult pentru el. Și apoi, recunoaște deschis, o mulțime de lucruri care ar fi putut fi încă folosite i-au

fost lăsate. **„Nu toată lumea are o astfel de oportunitate cu lucrurile.“**

Începutul nu a fost însă ușor. În anul 1991, când Legea nr. 18 privind restituirea terenurilor urma să fie aplicată, Martin era prea neexperimentat pentru a lua măsurile necesare. Mama sa a fost, de asemenea, copleșită de acest lucru – la fel și un frate grav bolnav. Dar când cererile de restituire a terenurilor au putut fi depuse din nou în anul 2005, tânărul fermier a profitat de ocazie. „Am avut din nou un avantaj”, își amintește Martin, pentru că a putut să solicite și proprietățile rudelor sale, proprietăți pe care le-a primit în cele din urmă.

Livrează lapte și vinde viței

Astăzi deține 16 vite, rasa Bălțată Românească. Livrează lapte și vinde viței, așa își rezumă munca. În sat există un punct de colectare a laptelui condus de asociația Agro-Eco Viscri-Weisskirch. Sigur, prețul lasă mult de dorit, punctează Martin, dar cel puțin este plătit la timp. Desigur, Martin nu poate stăpâni totul

singur, așa că trebuie să se bazeze pe ajutorul a trei zilieri din sat.

A fost util faptul că o organizație de ajutor din Germania i-a oferit primul său tractor. Au fost adăugate și alte echipamente necesare, pe care asociația agricolă de atunci le primise de la Fundația Saxonia. Între timp, Martin a achiziționat și ferma vecină, unde muncitorii făceau reparații. Mai sunt multe de renovat la cele două case vechi, pas cu pas.

Animalele sunt prioritatea numărul unu pentru Martin. Așa se întâmplă că nici măcar nu se gândește la amenajarea unei camere de oaspeți, cum au făcut majoritatea vecinilor săi. Nu poate face planuri mari de vacanță nici pentru el însuși pentru că este „legat de animale”. Are aproximativ 37 de hectare pentru care primește și subvenții de la APIA. Terenul este destinat producției de fân. Situat nu tocmai aproape de sat, din păcate, nu e potrivit pentru cultivarea lucernei. Din cauza cererilor de returnare târzie proprietățile mai bine cotate au fost deja luate. Producția internă de fân este de obicei suficientă în lunile de iarnă, când vacile și vițeii lui sunt în grajduri și nu duse la pășunat cu turma comunității, așa cum se întâmplă de obicei în cursul anului. În afară de fân, le mai dă animalelor și cereale măcinate, cumpărate de la dealeri. Atunci când cantitățile solicitate sunt mai mari, aceștia livrează cereale la domiciliul clientului. Fiind unul dintre puținii sași transilvăneni rămași în patria lor și care, la fel ca strămoșii lor, activează astăzi în agricultură, el nu regretă că nu a plecat de aici.

Este chiar mândru de asta.

Anca LĂPUȘNEANU

CONRAD HAAS (n. 1509, Dornbach, lângă Viena – d. 1576, Sibiu), este cel care a imaginat la Sibiu tehnica rachetei în trepte, fiind precursor al zborului cu racheta. Acesta a fost șeful arsenalului cetății Sibiu în perioada 1556-1579. Lucrarea sa despre rachete cu mai multe trepte și rachete-bumerang este considerată a fi prima de acest fel în istoria rachetei.

Conrad Haas se trăgea din clanul

CONRAD HAAS

„Sfatul meu este ca lumea să trăiască în pace, să nu mai fie război. Muschetele să fie lăsate în tecile lor, ghiulelele bombardelor să nu mai împrăștie moarte și praful de pușcă să nu mai ia foc. Astfel își păstrează Prințul banii și Armurierul, viața. Acesta este sfatul pe care vi-l dă Conrad Haas.“

Haasenhof, localizat în zona Landshut, oraș german. A ales cariera armelor și a servit la început ca guard imperial de artilerie, ajungând apoi rapid ofițer pe lângă curtea imperială austriacă. În anul 1551, pe când avea 42 de ani, va fi trimis la Sibiu împreună cu trupe austriece sub comanda generalului Johann Baptist Castaldo, cu misiunea de a întări apărarea cetății. În 1556 generalul Castaldo se retrage cu armata sa, dar Conrad Haas rămâne la Sibiu, fiind numit în fruntea arsenalului orașului, apreciat fiind și de către împărăteasa Isabella a Austriei cât și de cetățile din Transilvania, care au fost supervizate de către Haas pe subiectul pulberi și arme de foc. Haas s-a ocupat de arsenalul orașului Sibiu până la sfârșitul vieții. Arsenalul din Sibiu, construit după indicațiile lui Haas, este localizat și astăzi în Cazarma Kempel din Piața Armelor, acesta fiind unul dintre cele mai bine dotate și înaintate arsenale ca tehnologie militară din sud-estul Europei din acea perioadă.

În laboratorul său din Sibiu a realizat numeroase experimente referitoare la rachete în trepte - principii și modalități de construcție, conceperea rachetelor cu două sau trei trepte

îmbinate reciproc, conceperea rachetelor lansate cu două până la patru trepte, conceperea unor dispozitive de aprindere în trepte, rachete boomerang (cu traseu dus-întors), aripioare de stabilizare în formă de delta pentru stabilizarea traiectoriei, rampe de lansare, baterii de rachete, materiale combustibile solide și lichide, schițarea unei nave spațiale simple („căsuța zburătoare”). Toate acestea au fost consemnate de Haas într-un manuscris început în 1529 la Viena și încheiat la Sibiu în 1569, scris în germana medievală și însoțit de scheme în culori roșu, albastru, verde, galben, maro și violet, manuscris care se păstrează în prezent în colecțiile Arhivelor Statului din Sibiu, sub cota “Varia II 374”. Consemnează de asemenea o metodă de prospectare magnetică a minereurilor de fier, o metodă rudimentară de distilare a țigieiului și propune modele de cuptoare mobile pentru obținerea cărbunelui din mangan. Manuscrisul lui Conrad Haas este cel mai vechi document cunoscut din istorie despre rachetă.

Pe când era armurier, a întreprins câteva călătorii la Alba Iulia, dorind să întâlnească pe cel care realiza pe atunci pulbere pentru armele

de foc, Hans (Johan) Wallach (Ioan Românul sau Ioan Valahul).

Conrad Haas și-a dorit ca invențiile sale să nu fie folosite în scopuri militare, ca studiile sale să aibă aplicații pașnice, așa cum a lăsat scris și în ultimul capitol al lucrării sale: **“Sfatul meu este ca lumea să trăiască în pace, să nu mai fie război. Muschetele să fie lăsate în tecile lor, ghiulelele bombardelor să nu mai împrăștie moarte și praful de pușcă să nu mai ia foc. Astfel își păstrează Prințul banii și Armurierul viața. Acesta este sfatul pe care vi-l dă Conrad Haas.”**

În prezent există o stradă în Sibiu care îi poartă numele iar în curtea Academiei Române, la 1 martie 2010, a fost dezvelit un monument dedicat marelui savant austriac Conrad Haas – operă a sculptorului Mihai Rusen, turnată din fier forjat. Sculptorul a lucrat 3 ani pentru a desăvârși monumentul, inspirându-se din schițele originale ale marelui om de știință, planuri care se află la Sibiu în lucrarea cunoscută publicului larg sub numele *Manuscrisul de la Sibiu*.

Tanța Tănăsescu

POLITICA EXTERNĂ ȘI ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Viziunea conceptuală a politicii externe a României în contextul operațiunii militare a Federației Ruse în Ucraina și a pandemiei de Covid 19 va trebui să fie una predictibilă, coerentă, de consens național, axată pe îndeplinirea responsabilă a angajamentelor asumate în plan extern, pe promovarea și apărarea obiectivelor și intereselor naționale, având ca scop deservirea în mod direct și eficient a intereselor cetățenilor români de pretutindeni, contribuind la bunăstarea și securitatea acestora.

Concret, în planul politicii externe, România își va atinge obiectivele pe baza celor trei piloni esențiali ai politicii sale externe: creșterea rolului și influenței țării noastre în Uniunea Europeană (UE) și, respectiv, Alianța Nord - Atlantică (NATO) și dezvoltarea și aprofundarea Parteneriatului Strategic cu Statele Unite ale Americii (SUA), concomitent cu susținerea și promovarea valorilor democratice, a drepturilor și libertăților fundamentale, a stabilității și securității atât în regiune, cât și la nivel global, cu promovarea și respectarea strictă a dreptului internațional și a ordinii internaționale bazate pe reguli, susținerea fermă a multilateralismului eficient și corelarea politicii externe în materie de obiective și priorități cu politica de securitate și de apărare, care vor rămâne elemente esențiale.

Pe fondul unei incertitudini globale

încă nedecantate sub aspectul impactului crizei generate de invazia trupelor Federației Ruse în Ucraina, politica externă și de securitate a României va trebui să țină cont de noile realități internaționale și să ofere răspunsuri în timp real la provocările, transformările, dar și la oportunitățile relevate de consecințele complexe ale conflictului militar din Ucraina. În noul context internațional, cu evoluții generate de migrarea masivă a refugiaților din Ucraina, Ministerul

de Externe, Departamentul pentru Românii de Pretutindeni vor trebui să promoveze acțiuni și instrumente concrete prin care obiectivele politicii noastre externe să fie implementate într- un mod mai eficient și să fie adaptate la noile realități și evoluții în plan internațional în contextul geopolitic generat de invazia Federației Ruse în Ucraina, astfel încât România să fie mai rezilientă, inclusiv în acțiunea sa externă.

Leccióni învățate de diplomația română în concordanță cu situația politico-militară la nivel internațional - necesitatea consolidării rezilienței la nivel statal și a organizațiilor internaționale din care facem parte, inclusiv întărirea capacității de combatere a acțiunilor ostile de tip hibrid și a celor de dezinformare, importanța consolidării legăturii transatlantice și clarificarea dezbaterii privind autonomia strategică a Uniunii Europene, importanța promovării dreptului internațional și a valorilor democratice, importanța esențială a multilateralismului și nevoia eficientizării cooperării internaționale și a acțiunii organizațiilor internaționale, inclusiv angajamentul față de partenerii cu care împărtășim viziuni similare la nivel internațional - reprezintă linii directoare de urmat pentru atingerea obiectivelor noastre de politică externă.

Titi Sultan

Comunitățile românești din afara țării, avantaje europene

Foarte adevărat că românii din afara țării au nevoie de sprijinul autorităților române în diverse momente, ori administrative, ori culturale ori sociale. Însă realitatea vieții în diaspora este una care coagulează rolul comunității atât de puternic încât a devenit o forță excelentă de integrare și soluționare a multor probleme cu care românii se confruntă. Mai mult, sensibilitatea și empatia au construit un sentiment pe care mulți îl credeam uitat, și anume solidaritatea. Iar cel mai recent exemplu este acela al ajutoarelor trimise refugiaților din Ucraina. Întrebarea este dacă România dorește sau are nevoie să consolideze și mai mult relația cu aceste comunități ori ele pot continua la fel de bine ca și până acum. De asemenea, ar fi interesant de văzut dacă România nu ar avea de câștigat mai mult din inter-relaționarea acestor comunități la nivel european.

Diversele asociații, biserici ori comunități (inclusiv on line) au reușit să substituie adesea o parte din ceea ce pot face sindicatele, contabilii, avocații. Desigur, în limita procedurilor care presupun stadiul de informare, care, de altfel, este primordial în afara țării și oriunde. Informarea corectă, accesibilă este cheia unui trai corect. Există o sumedenie de drepturi și de avantaje fiscale, sociale care dacă nu sunt știute rămân în sertarul administrativ. Rolul comunității în transformarea socială, solidară s-a remarcat încă o dată și acasă, în România. Același fenomen fantastic, instinctiv, de ajutorare a celor care fug din calea războiului a cuprins și inima tuturor.

Comunitatea din afara țării este un vector de dezvoltare umană, social și durabilă. De noi depinde cum o creștem și încotro vrem să o ducem. Având în vedere caracterul transnațional și experiența vastă pe care o are prin actorii principali activi în cadrul asociativ ori individual, România ar putea desfășura activități de consultare și de stabilire a politicilor de migrație și

dezvoltare potrivite pentru cei plecați, cei rămași și ce care doresc să se întoarcă. Ar fi foarte interesant de întevăzut o astfel de consultare cu asociațiile din diaspora privind un studiu comparat și aplicat în diverse țări ale Uniunii Europene în vederea îmbunătățirii sistemului educațional din România, ori în privința sistemului medical sau de mediu. Sensibilitatea acestui pilon important format din voluntari inimoși de-a lungul atâtor ani este extrem de importantă și trebuie tratată cu foarte mare seriozitate. În momente critice, de accidente, de întoarcere a celor decedați și așa mai departe, a fost comunitatea cea care a acționat. În primul rând și mereu în prima linie. Prin urmare, orice abordare trebuie să fie una concretă și cu obiective clare.

O specificitate aparte este cea a comunității din Bruxelles care s-a format în jurul instituțiilor europene. Profesorul Giles Mohan spune că trebuie să considerăm trei aspecte legate de angajarea diasporei în lume. Unul este acela al dezvoltării în afara țării prin activitățile pe care le desfășoară în privința locurilor de muncă, a bunăstării, a combaterii exploatații sociale, etc., al doilea este cel legat de dispersarea activității prin rețelele internaționale sprijinind diverse comunități prin acțiuni comune, iar al treilea este acela prin care diaspora trimite remitențe acasă ori activează în lobby, etc. Exemplul comunității din Bruxelles le poate întruni pe toate trei. Personal mă bucur că sunt în capitala europeană și pot participa activ la acest fenomen.

**PES activists
DIASPORA
www.pes.ro**

În sfârșit, ar fi foarte util un studiu aprofundat și chiar lansarea unui set de dezbateri între diferitele comunități românești din diaspora cu cele din capitala europeană în vederea înțelegerii nevoilor românilor din afara țării și coagularea unor soluții la nivel european. Unele metehne ale emigrării rămân aceleași, cum sunt spre pildă cazurile de abuzuri de pe piața muncii, însă există unele dinamici care presupun noi abordări, cum ar fi situația copiilor născuți și crescuți în afara țării ori diversele politici sociale legate de salarizare și oportunități de afaceri și inovare.

Codruța Filip

Coordonator PES Activists Diaspora
Bruxelles 14.03.2022

Publicație apărută cu susținerea
Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România

**CENTRO CULTURAL
LA TIERRA TRACIA**
Calle Geranio / 28, El Ejido, Almería

SCURTĂ ISTORIE A ROMÂNILOR PE ÎNȚELESUL TUTUROR

APARIȚIA ROMÂNILOR ÎN SPAȚIUL CARPATO-PONTO-BALCANIC

Col.(r) Dr. Mircea Dogaru

Geneza

86 e.n.), ori rezistențe de epopee (101-102, 105-106) cucerirea militară romană a spațiului tracic s-a produs treptat, de la sud spre nord, atingând pe rând aliniamentele Dunării Inferioare și Maritime, Carpaților Meridionali și de Curbură, apa Mureșului și Someșurilor, luând sfârșit odată cu încetarea rezistenței ultimului bastion tracic, Dacia lui Decebal, în primăvara anului 106. Ea a fost însoțită de declanșarea și extinderea treptată, dinspre sud spre nord a proceselor de romanizare și etnogeneza a poporului român.

La sfârșitul acestei etape (146 î.e.n.-106 e.n.) întregul spațiu tracic de la sud de Someșuri până în nordul Greciei, de la Adriatică și Dunărea Mijlocie până în Crimeea se afla în granițele Imperiului Roman, spre nord continuând expansiunea economică și culturală. Simbolic, Marcus Ulpius Nerva Traianus (98-117) a întemeiat, marcând cucerirea, Ulpiana (azi Lipljan) în sud și Ulpia Traiana la nord de Dunăre. Generalizându-se tot treptat, conviețuirea și rezistența comună anti-barbară – condiții esențiale ale sincretismului cultural și sintezei entice în Romania Orientală, au definit etapa 106- 587, încheiată prin declanșarea ofensivei generalizate împotriva Imperiului Roman de Răsărit (Bizantin) a avarilor, anșilor sarmatici și slavilor ("sclavini"). Aceasta a fost etapa în care traco-romanii sau proto-românii s-au afirmat ca cei mai buni soldați ai Imperiului, dând și o serie de pretendenți și împărați, de la Maximim Tracul (235-238) și Regilianus (259) pretinsul strănepot al lui Decebal, la Iustin II (565-578) și Tiberius (578-582). Etapă în care geto-dacul romanizat Aurelianus (270-275) a decis retragerea legiunilor și administrației imperiale, în Valea Dunării, din considerente strategice, **MĂSURĂ FĂRĂ CONSECINȚE MAJORE PENTRU PROCESUL ETNOGENETIC ROMÂNESC, DEOARECE S-A PRODUS ÎN INTERIORUL SPAȚIULUI DE ETNOGENEZĂ**, pentru care Dunărea nu a constituit niciodată **"un hotar ci însăși viața poporului"** (Simion Mehedinți)! O bună parte a spațiului etnogenetic românesc, între Adriatică și Marea Neagră, din Macedonia până în sudul și vestul Banatului, sudul Olteniei, Muntenia până la **"Brazda lui Novac"** Dobrogea, S-E Moldovei cu Basarabia istorică (litorală Dunării Maritime) și litoralul nord-pontic până în Crimeea, a rămas în granițele Imperiului, restul fiind sub control roman și supus influențelor economice și culturale romane până la începutul veacului VII.

În această etapă însă, pe măsura grecizării treptate a Imperiului de Răsărit, termenul juridic și politic de **"romanus"** începe să capete în întreaga Romania Orientală, chiar și în teritoriile închise de frontierele imperiale, conotații entice, "indigenii" (Ammianus Marcellinus) sau **"romanii din răsărit"** (Priscus din

Panion), adică traco-romanii, conturându-se ca **"neam"** aparte. Pentru observatorii imperiali ai secolelor IV-VI, ei constituiau **"neamul"** acela cu **"căciuli și boi mulți"** care **"lucrează pământul"** (Paulinus din Nola și Euagrius Scholasticul). Un neam creștinat, potrivit tradiției, de apostolii Andrei (la nord de Dunăre) și Pavel (la sud), ultimul fiind întemeietorul primei colonii creștine europene la Philippi (azi Kremides în Macedonia). Un neam care, la rândul său a făcut apostolat printre barbari, centrele sale culturale de iradiere creștină fiind la Tomis (Constanța), Remesiana (Bela Palanca) și Poetovio (Ptuj).

"Neamul acesta – scria Sozomenos – are multe orașe, sate și cetăți. Capitala este Tomis, oraș bogat pe țărmul mării, pe malul stâng pentru cine pornește cu corabia în Pontul numit Euxin, și până astăzi stăpânește acolo vechiul obicei ca bisericile întregului neam să aibă un singur episcop".

"Traci" ca ascendență, după unii **"geți"** sau **"daci"** ceea ce înseamnă același lucru, susțineau Enea din Gaza și Ștefan din Bizanț, după secolele de romanizare, de sincretism cultural, în mod justificat **"barbarii din jurul Istrului îi numeau romani"**; ei înșiși se numeau **"romani"** (cf. Eugarius Scolaticul, Auxentiu din Durostor). Este motivul pentru care hunii îl numeau pe episcopul lor **"Dumnezeul romanilor"** (Sozomenos). Acesta avea la dispoziție **"miliții"**, putea ridica la luptă **"ignari-agricolae"**, care, din descrierea lui Mamertinus ar putea fi "oastea cea mare" românească ce includea și "gloatele", brațul armat al obștilor țărănești, în care se trezea conștiința strălucirii de odinioară, cu ușurință aducându-și în bătălii "aminte de numele lor de romani" (Zosimos, Auxentiu din Durostor). Iar dacă în fața hunilor, trupele imperiale s-au retras din Pannonia, Pamfalia, Dalmația, Macedonia "vlahii care sunt colonii lor și păstorii lor rămăseseră în bună voie pe locurile de baștină" (Simon de Keza, Chronicon Pictum Vidobonense). Se cunosc și excepții însă: potrivit legendei redată de Godefridus din Viterbium, "ducele Vlachernos" (Românilor) din nordul Mării Negre **"fiul de vlahi"** se refugiază cu o mulțime de **"vlahi"** (romani) la Constantinopol, unde împărăteasa Pulcheria (450-457) construiește pentru ei biserica ce va da numele cartierului în care se stabilesc – **"Blachernae"** (al vlahilor). Nu toți au părăsit însă ținutul dintre Nistru (Danastris) și Nipru (Danapris) deoarece **"romanii întemeiaseră aici orașe tabere militare și câteva stațiuni de veterani sau de coloniști trimiși de împărați"**. Iar urmașii băștinașilor și ai colonilor, nota Euagrius Scholasticul, au suferit în anii 565-578, alături de rămășițele hunilor, asaltul avar. Cinci secole mai târziu, acești **"romani"** încă se aflau pe pământul strămoșesc, în relația cu Bizanțul, cum sugerează Ioannes Mauropus (23 aprilie 1049). Între Nipru, Marea Neagră și Moravi ("Mirvât"), vecini cu varego-rușii (Urus), maghiarii dintre Don și Nistru și "bascurzi", notau geografia universală Hudud-Al-Alam (Frontierele Lumii) a unui anonim Gozgân

(Afganistan, 982) și persanul Gardizî în Zayn-al-achbar (**"Podoaba istoriilor"**, 1050), referindu-se la venirea maghiarilor în **"Athelkuz"** (Nipru-Nistru) la sfârșitul veacului IX, se afla un **"trib creștin"** foarte **"numeros"**, dar **"slab"** și **"sărac"**, având ca arme doar **"arcuri cu săgeți"**. Numele acelor oameni "V.n.n.d.r.", "N-n-d-r", "N-z-dh-z" ori "N-n-d(dh)-r (z)" ("abruzii" sau abodriții de Nord = "Nortabrezi") ar lăsa loc de interpretări dacă nu ar fi precizarea că acest **"popor deosebit"** de **"creștini săraci"**, al căror neam **"este mai mare decât al Rum"** (romanilor = bizantinilor) este el însuși **"ieșit az Rum"** (din Imperiul Roman). Din fericire cea mai veche cronică turcică, Oguzname (Analele Hanului Oguz, sec. XI) lămurește lucrurile: "Când Quipaq I (personificarea peceneg-cumanilor) a crescut mare și a devenit voinic, țărilor Urus (varego-rușilor), Ulak (românilor), Magar (maghiarilor -n.n.) și Bascurzilor) au devenit dușmane și nu au vrut să se supună (este vorba despre sfârșitul veacului IX -n.n.) atunci (Oguz han) i-a oferit lui Quipaq mult popor și numeroși noveri (ostași) și a poruncit să se meargă în părțile Ten (Don) și Itil (Volga), (dar și Nipru sau Dunăre - n.n.) și să-i aducă sub ascultare".

Poporul care a rezistat așadar sub toate stăpânirile în nordul Mării Negre, din veacul IV, de la năvala hunilor până în veacul XI al ofensivei cumane era poporul Ulaq adică român. De altfel, revenind la epoca hunilor și a lui **"Vlachernos"** **"fiul de vlah"**, însuși Atila a cerut în repetate rânduri Bizanțului, sub amenințarea cu armele, să-i restituie fugarii din teritoriile controlate de el, adică pe **"romanii care erau puși să cultive pământul cucerit de el"**, consemnează gestele ungurești.

Pe lângă împărați, acești **"romani"** nord sau sud-dunăreni au dat lumii creștine și mari oameni de cultură și eclesiaști ca Ioan Cassian (365-415) și Dionisie cel Mic (c. 470- 550) dar și un lung șir de martiri, de la Dasius, prototipul Sfântului Gheorghe, la Ieremia Valahul ori Sava "Gotul" de la nord de Dunăre, unde Wulfila predicase **"fără întrerupere în limba greacă, latină și gotică"** (Auxentiu din Durostor) trezind astfel, pe lângă prigoana împăraților păgâni, gen Dioclețian, împotriva acestor **"creștini de-ai noștri și a episcopului lor Silvanus"**, după Epiphanius (310-403), și prigoana lui Athanaric, regele goților. O prigoană "aprigă și îngrozitoare, pricinuită de ura împotriva romanilor".

Politic, în pofida revenirilor teritoriale ale Imperiului la nord de Dunăre, sub Constantin cel Mare (306-337) și Iustinian (527-565), primul – salvator, cel de-al doilea – restaurator al unității statale, acest nou conturat "neam" a încercat de timpuriu să se afirme independent, prin regatul **"indigen"** din Banatul celui de-a doua jumătăți a veacului IV, condus de **"regele"** Zizas (nume păgân tracic) și viceregele "Rumon" (Romanul) și, îndeosebi, prin secesiunea **"băștinașului"** Vitalian **"Tracul"**, din anii 513-520)

Asemenea tuturor popoarelor moderne europene, în care s-au topit popoarele și populațiile vechi ale continentului și poporul român este, așadar, rezultatul unui proces de etnogeneza, implicand ofensiva romană economică, militară, interferențele culturale, conviețuirea și sinteza. Iar componentele definitorii ale acestei sinteze, le-au constituit în cazul său, autohtonii traci convențional numiți de istorici (sub presiunea amenințării staliniste, pentru a împăca și capra și varza, nu **"daci"**, nici **"traci"**, ci **"geto-daci"** sau **"traco-getodaci"** și purtătorii civilizației romane, veniți nu numai din Italia, ci și **"ex toto orbe Romano"** (Eutropius), generic numiți, cu un termen de natură juridică, **"romani"** (Constituția Antoniniană).

Teritorial, procesul a implicat Spațiul tracic european, limitat de Carpații Păduroși (N), Dunărea Mijlocie și Adriatică (V), Nipru, Don, litoralul vest și nord-vest pontic (E) și ceea ce istoricii și filologii numesc **"linia Jreeek-PhillippideSkok"** (S), adică Albania, nordul Greciei actuale (Macedonia) și Rumeliei, într-un cuvânt spațiul **"Romaniei Orientale"**. În timp, pot fi luate în calcul, ca limite, secolele III î.e.n., cu anii 229-219 î.e.n. ai instituirii stăpânirii romane pe litoralul vestic al Peninsulei Balcanice, stăpânire consolidată în anii 148-146 î.e.n. ai cuceririi și transformării anticeii Macedoniei (teritoriu tracic de interferență culturală traco-greacă) în provincie de către legiunile romane, pentru care principalul obiectiv devine, din acest moment, Dunărea Inferioară și Maritimă și secolul VI e.n. când se considera că bazele limbii române vechi (pretoromâna) fuseseră puse, anul 587 înregistrând expresia "Torna, torna, frate", în limba "băștinașă", la nord de Balcani (Teophylact Simocatta și Teophanes Confessor). Cristalizarea odată realizată, fixarea noului element, cu alte cuvinte definitivarea procesului etnogenetic, s-a produs în veacurile VI-VIII, în contextual impactului cu marea slavă, când marile culturi proto-române (Bratei, Costisa Botoșana, Ipotești-Cândești-Ciurelu) au evoluat contopindu-se în cultura românească unitară Dridu.

Precedată de expansiunea economică și culturală, întâmpinând momente de reviriment autohton (sub Burebista în anii 55 î.e.n.- 44 î.e.n., sau Duras în perioada 85-

O vizită la Catedrala din Granada

Granada este un oraș de basm, cu un farmec aparte, pe care vă invit să îl vizitați mai ales primăvara, deoarece în această perioadă transmite o altfel de magie datorită climei și florilor. Straduțele înguste cu vedere la Alhambra, casele împodobite cu balcoane pline cu glastre, grădinile de glicine și chiparoși din Albaicín și podurile de piatră pline de verdeață de peste râul Darro par desprinse dintr-un vis. La toate acestea se adaugă cafenelele, restaurantele, tarabele pline cu bunătăți. O plimbare sub razele soarelui prin locuri remarcabile ale orașului vechi este de-a dreptul renovatoare însă iubitorii de artă se pot bucura și mai mult vizitând operele ce stau ascunse ca niște comori în interiorul monumentelor.

În centrul istoric se pot admira clădiri diverse: palatele din epoca medievală sau din epoca modernă; atât case arabe cât și creștine, în stil mudejar, gotic, renașcentist, din perioada barocă sau neoclastică (precum biserica Sfânta Ana, Biserica Sfântul Petru și Pavel, Basilica Virgen de las Angustias, Biserica San Juan de Dios, Mănăstirea Los Jeronimos etc), muzee (Muzeul de Arheologie, Muzeul Etnologic), fosta piață de mătase: Alcaicería, un hammam arab din secolul XI: El bañuelo (baia arabă) și multe alte obiective turistice. Însă una dintre cele mai impresionante colțișoare pe care nu le puteți rata în vizita dvs este strada Oficios unde se află Catedrala, Madraza (universitatea arabă) și Capela Regală (cu mormintele regilor catolici Elisabeta I a Castiliei, Ferdinand al II-lea din Aragon, Regina Juana, Filip I).

Astăzi, o să vă vorbesc despre Catedrala din Granada - prima catedrală renașcentistă din Spania. Este vorba de un lăcaș de cult extraordinar, a cărei construcție a durat mai bine de 180 de ani și în care au intervenit artiști precum Enrique Egas, Diego de Siloé, Juan de Maeda, Ambrosio de Vico sau Alonso Cano ce au folosit stiluri arhitecturale variate precum: cel gotic, renașcentist, baroc și neoclastic, însă cel mai mare aport este în stil renașcentist.

Înconjurată de alei și straduțe în care zace amintirea străveche a maurilor, se ridică înaintea ochilor turiștilor, în piața Pasiegas, fațada principală a Catedralei (proiectată de Alonso Cano 1667), ce ne duce cu gândul la un mare

arc de triumf, la o victorie a creștinătății.

Deși prima piatră s-a pus pe 25 martie 1523 (de ziua "Întrupării duhului sfânt", moment biblic căruia îi este dedicat templul), regii catolici decisese construcția sa cu mult înainte, mai exact în anul 1501 când i-au donat Custodia Corpus Christi. S-a ales amplasamentul fostei Moschei (deși coincide doar parțial cu acesta) ca și simbol al expansiunii creștinătății asupra islamului. Construcția catedralei nu a început până ce nu s-a finalizat Capela Regală (1501-1523) deoarece regina a murit în 1504 iar regele în 1515 și era prioritară finalizarea lăcașului funerar. Inițial s-a optat pentru stilul gotic la fel ca la Capela Regală, sub instrucțiunile arhitectului Enrique Egas ce proiecta o catedrală asemănătoare celei din Toledo, însă mai târziu în 1528 împăratul Carol V-lea i-a cerut lui Diego de Siloé să schimbe proiectul pentru o catedrală în stil renașcentist, cum nu se mai văzuse până atunci în Spania. Catedrala fusese concepută ca mausoleu regal de către Carol I al Spaniei dar Filip al II-lea al Spaniei a mutat locul pentru mormintele tatălui său și ale regilor ulteriori la El Escorial. Proiectul original prezenta două turnuri de 80 de metri fiecare de-o parte și alta a fațadei principale, însă putem observa în prezent doar un turn de 50 de metri înălțime, celălalt nu s-a construit din cauza anexării bisericii Sagrario. Construcția s-a încheiat în anul 1704, după aproape 180 de ani de intervenții.

Odată ce pășim în lăcașul sfânt, vom rămâne impresionați de luminozitatea sa, de coloanele albe dispuse în grupuri de 5 coloane corintice unite, cu o înălțime considerabilă, ce ne duce cu gândul la palatele romane. Odată ce ne apropiem, ne atrag atenția cele două orgi imense, ornamentate cu decorațiuni aurite, realizate în 1745-1749 de Leonardo Fernández Dávila. Partea cea mai impresionantă o reprezintă cupola de 45 de metri înălțime din altarul principal realizată de Siloé cu frumoasele vitralii de Juan de Camp în care se prezintă momentele cele mai importante din viața Mântuitorului și superbe pictori ce ilustrează viața Fecioarei Maria - opera lui Alonso Cano. Imaginea centrală reprezintă momentul Întrupării Duhului Sfânt. Putem observa cum cerul se deschide, Duhul Sfânt este reprezentat printr-un punct de lumină și îngerul Gabriel își coboară aripile în semn de supunere. De-a dreptul fascinantă pictura lui Alonso Cano. Tot în cupola centrală, mai jos, se pot observa cele 12 statui aurite unde sunt reprezentați Sfinții Apostoli și statuile Regilor Catolici în genunchi, în semn de rugăciune și deasupra lor, busturile lui Adam și Eva.

De o parte și de alta a altarului ne întâmpină picturile realizate de Juan de Sevilla și Pedro Atanasio Bocanegra. Catedrala are în total 13 capele laterale care mai de care mai frumoase.

În interiorul Sacristiei, putem admira opera "Inmaculada Concepción de Alonso Cano" o statuie

de lemn de cedru policromat de 50 de centimetri de o frumusețe rară - fiind aceasta considerată una dintre operele cele mai valoroase din catedrală. Tot acolo se află crucea cu statuia lui Isus a arhitectului Martínez Montañez. Intrega sală este decorată cu colecția de oglinzi de la Fabrica Regală de Oglinzi din Paris și ceasuri venețiene.

În interiorul sălii anterioare Sacristiei se afla mobilierul din lemn de mahon și nuc frumos sculptat în care se păstrează obiectele folosite de preoți de-a lungul slujbei și dintre tablourile ce apar expuse așa vrea să evidențiez "Vestirea Nașterii Domnului păstorilor" de Bassano.

În interiorul turnului se află o expoziție în al cărui centru este așezată custodia din argint poleită cu aur care se scoate în procesiune pentru Sărbătoarea Corpusului (celebrată 60 de zile după Învierea Domnului), donată în secolul XVI de Regina Isabel, catedralei. Tot în această sală se mai pot admira: Fecioara Maria cu Pruncul de Sassoferato, Capul lui Sfântul Ioan Botezătorul de Torcuato Ruiz del Peral, colecția de tapișerii țesute cu fir de aur și obiecte bisericești din filigram.

Catedrala din Granada surprinde foarte mult, este o adevărată capodoperă și vă recomand cu căldură să o vizitați și să vă bucurați de minunatele opere de artă expuse în interiorul său.

Loredana Dragă

Ghid Oficial de Turism, Granada

“Poezia e singurul nostru teritoriu. / Dincolo de el nu existăm.” Chintesența iubirii

A debutat cu proză scurtă și poezie în limba spaniolă în 2012, după câștigarea unor concursuri literare în limba spaniolă. În 2019 câștigă premiul al treilea la “Certamen Clemente Rebora, Roma”, la secțiunea poezie în limbi străine (spaniolă).

A publicat două volume de poezii, *Dimensiones* (2012) și *Egometrie/Egometria* (2016), și în numeroase reviste culturale și antologii, fie de proză fie de poezie, din mediul național sau internațional. Poezia sa a fost tradusă în diverse limbi: engleză, franceză, chineză, arabă, italiană, greacă și catalană, etc.

Cele două cărți ale sale au fost prezentate la Facultatea de Filozofie și Litere din cadrul Universității din Alcalá, iar cea de-a doua a fost prezentată și la Facultatea Complutense din Madrid la “*Primera Jornada de la cultura y documentación hispano-rumanas*”, la Ambasada României în Regatul Spaniei precum și la mai multe biblioteci.

Face parte dintre acei români care s-au integrat foarte bine în societatea culturală spaniolă, participă la Festivaluri Internaționale sau organizează prezentări de carte și recitaluri de poezie.

Scrie cu aceeași dezinvoltură, atât în limba maternă, cât și în cea de adopție, iar pasiunea pentru scris a apropiat-o și de traducere. Colaborează cu numeroase reviste culturale românești, dar și cu reviste spaniole din diferite țări.

Printre autorii traduși de ea se numără: Nora Iuga, Mircea Bârsilă, Virgil Diaconu, Mircea Petean, Angela Nache Mamier, Nicolae Tzone, Ion Cristofor, Robert Șerban, Miguel Veyrat, Manuel Rico, Oscar Wong, Youssef Rzouga, Ángel Guinda, Jordi Doce, etc.

A tradus până acum 7 cărți și a

coordonat și tradus antologia poetică internațională bilingvă, româno-spaniolă, *HORIZONTURI POETICE - HORIZONTES POETICOS*, Ed. Antim Ivireanul, 2019 care cuprinde 25 de poeți din 11 țări. Cartea a fost prezentată la Târgul Internațional de Carte Gaudeamus București, 2019, unde a făcut parte din topul celor 10 recomandări ale zilei făcute de MEDIAFAX. La fel de apreciată a fost și după prezentarea ei la Facultatea de Filozofie și Litere, Universitatea din Alcalá (2020) și la Ateneul din Madrid (2021).

De asemenea, coordonează antologia virtuală cu același nume care cuprinde peste 1500 de traduceri realizate de ea.

Redăm mai jos câteva aprecieri critice despre autoare și, desigur, o scurtă selecție de poeme semnate de ea.

“*Excelentă poetă și traducătoare, domnia sa contribuie în chip salutar și substanțial la fundamentarea unui dialog cultural autentic între cultura română și cea hispanică.*”, Mircea Petean, poet și editor

„*În poezia Elisabetei Boțan, derularea rapidă (spontană) a imaginilor și miza pe efectele discontinuității expresioniste a discursului se circumscriu în ansamblu tehnicilor ce trimit la poetica mișcării literare numite, cândva, imagism și, totodată, și la aceea a haikuului. Poeta gestionează cu dexteritate raportul dintre vibrația interioară și formula poeziei de factură ocazională, lăsând impresia oglindirii eului poetic în oglinzi diferit colorate.*” - Mircea Bârsilă, poet și critic literar

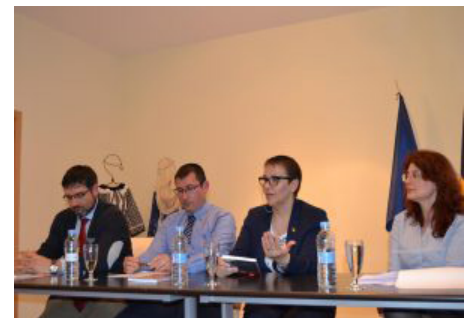
În deschiderea prezentării cărții *Egometrie*, care a avut loc la Facultatea de Filozofie și Litere, Profesorul Doctor în Istorie, Antonio Castillo Gómez, de la Universitatea din Alcalá, afirma: “... *poezia Elisabetei Boțan se adâncește în abisurile sufletului său, acesta este un exercițiu*

Elisabeta Boțan (1972, Năsăud) scriitoare și traducătoare, se autodefiniște printr-un singur vers “Eu sunt cea care arde pe rugul cuvântului”.

de căutare în ea, dar și în cei care o înconjoară sau în subiectele care o preocupă. Le înfruntă pe toate dezgolind cuvintele pentru ca ele să fie cele care ne apropie de cei cărora ea le scrie, persoanelor iubite, furtunilor vieții sau primăverilor acesteia. Viața sa, viața prin ea însăși, străbate volumul de poezii prin intermediul cuvintelor într-un dute-vino, în al cărui înțeles se oprește, conștientă, cum este, că limbajul este cel care ne creează pe fiecare dintre noi. Fără el am nu am fi capabili de a reprezenta lumea, de a empatiza cu ceilalți, de a denunța nedreptățile sau de a celebra pasiunile, în sfârșit, tot ceea ce reprezintă acest izvor din care bea Elisabeta.”

“*Știm cu toții, este de mare interes (ca număr) pentru actualele târguri ale scrierii.*” - José Antonio Olmedo López-Amor, critic literar.

Artă poetică

Poezia cântă înăuntrul ființei mele
când tu sosești pe cărarea literelor
și descoperi că vorbele mele
au fost dintotdeauna ale tale, și atât de
ale tale,
încât mă surprinde faptul că le-am scris
eu.

Poezia cântă înăuntrul ființei mele
atunci că îți ascult glasul
și descopăr că vorbele tale
au fost dintotdeauna ale mele, și atât de
ale mele,
încât mă surprinde faptul că le rostești
tu.

Miraj

În zorii clipei
m-ai luat de mână,
și am fugit,
nebunește,
pe cărări de cuvinte.
Până când
ne-am pierdut,
într-un început de lume.
Din privirea ta,
mi-ai țesut
veșmânt de sărbătoare...
Iar eu,
ca o evă,
te ispiteam
la furat de cireșe...

“*Elisabeta Boțan este o poetă subtilă, profund cunoscătoare a limbajului poetic, prin profesia sa de traducător. Dar ca poetă stăpânește și realitatea cunoscută, abordând-o metafizic și emoțional.*”- Daniel Montoly, poet și critic literar

“*Poetica sa se înscrie în simbolismul cultivat de poezia românească... Elisabeta Boțan, cu doar cele două cărți publicate și o listă de nenumărate traduceri făcute de ea, contribuie la expansiunea unei culturi care —ca multe altele— a fost cenzurată și lăsată într-un plan secundar pentru că nu aparține unei limbi anglo-saxone care, după cum*

DATA NASTERII: 03.07.1980, PITEȘTI, ARGES, ROMÂNIA

De mică a fost atrasă de artă, de culoare, dar la numai 13 ani și-a dat seama că pictura îi va fi imprescindibilă în viață.

A urmat cursurile Liceului de Artă "Dinu Lipatti", Pitești, secția "Pictură" sub îndrumarea directă a maestrului Ion Pantilie.

După terminarea liceului, a "abandonat" pictura într-un colțșor al sufletului, dar viața i-a oferit șansa de a recupera timpul pierdut odată ce s-a stabilit la Madrid, Spania în 2003. Astfel, acel foc mornit din inimă s-a transformat în flacăra mistuitoare a creației.

În prezent este membră a Grupului de artiști plastici GRUPO 25—Leganes (incepând cu anul 2006), a Societății Naționale de Artiști "Carmen Holgueras" - Madrid, COLECTIU EXPOS INTERNATIONALES "ARTE SIN FRONTERAS" - Barcelona și a Asociației Pictorilor Acuareliști din România, împreună cu care a pus în practică diverse proiecte de-a lungul timpului.

A participat, începând cu anul 2006 până în

OCTAVIA TANDEA - ARTIST PLASTIC

"Cred cu desăvârșire că pictura este oglinda sufletului, ea arătând personalitatea și cele mai profunde sentimente ale celui care creează"

prezent la nenumărate expoziții și evenimente culturale atât pe teritoriul iberic, cât și în România, Italia, Franța, Ungaria, Ucraina.

În anul 2021 a primit Premiul I de Acuarelă și un Premiu II de Acrilic/Ulei la al XXXII-lea Certamen de Pintura "Carmen Holgueras", Madrid.

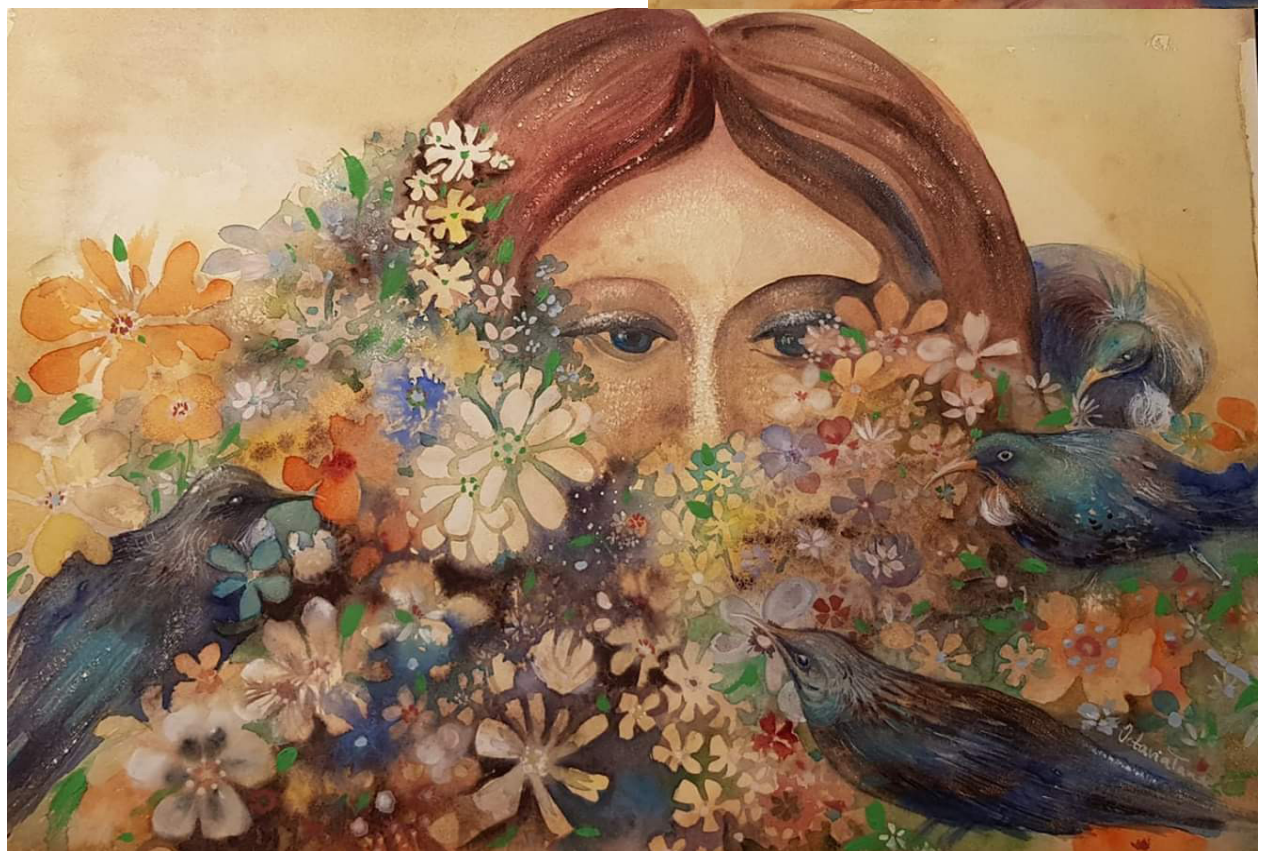
"Încerc să materializez cu ajutorul culorii ceea ce simt, ceea ce iubesc și ceea ce mă face să visez. În lucrările mele încerc să reprezint lucruri frumoase, care încântă sufletul, de cele mai multe ori imaginare sau produse ale amintirilor întipărite pe retină. Unul dintre proiectele mele de suflet este seria "Prințesele din vis" ("Las Princesas soñadas"), în care aduc, direct sau indirect, un omagiu ființelor care mi-au marcat în permanență drumul creativ - mama și bunica, de la care am moștenit iubirea pentru artă; precum și familiei, universul meu, fără de care nu aș fi completă. Îmi place să pictez atât peisaje, cât și personaje din lumea reală sau fantastică, din lumea necuvântătoarelor, fascinată fiind de natură, familie și maternitate.

Bunica, croitoreasă în sat, avea un talent deosebit în croitorie și cusutul straiului popular românesc, era un izvor nesecat de creativitate. Micuță fiind, gândeam că are magie în degete și în inimă. Participa la toate activitățile culturale din sat, cânta și recita poezii proprii. Făcea din orice nimic un lucru prețios iar mama a dobândit același har, la care aș adăuga iubirea nemarginită pentru pictură. De la ele cred că am moștenit iubirea pentru artă, pentru frumos.

Îmi place să lucrez îmbinând diferite tehnici. Operele mele sunt realizate în acuarelă, tuș, acrilic, tempera, guașă, ulei. În Spania am descoperit minunata lume a acuarelei, tehnica în care lucrez și în momentul de față cel mai mult. Contrar a ceea ce gândeam în timpul liceului, acum pot spune că acuarela este una dintre tehnicile cele mai complexe pe care le-am experimentat, de o delicatețe extraordinară și o forță excepțională.

Din 2020 am început să pictez pe mătase și

materiale textile, descoperind alte tehnici care mă ajută să mă dezvolt, deschizându-mi noi orizonturi în Lumea mea creativă."

Elena Buldum

Și-a descoperit pasiunea pentru scris încă de când era copil, când mergea să citească cărți la biblioteca din orașul în care s-a născut. Îi place foarte mult să recite versuri, scrie și acum pe hârtie. A compus prima poezie inspirată de o situație tristă din viața familiei. La vârsta de 19 ani scrie versuri cu rimă clasică pe care le numește **"Fără mamă"** și de atunci a păstrat un caiet cu primele încercări literare. În anul 2013 a avut debutul publicistic-literar fiind corespondent de Diaspora. A debutat în ziarul Națiunea, din București la rubrica **"Colocvii literare"** cu o poezie omagiu a marelui poet național Mihai Eminescu.

În ceea ce privește pasiunile ei, a descoperit că are mai multe, că au ceva în comun cu plăcerea imaginației de a găsi cele mai îndrăznețe conexiuni pentru a oferi o explicație pentru tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Pe lângă lectură, muzică, călătorii, artă și cinema, îi place foarte mult să și cânte de aceea s-a înscris pe un site virtual de muzică spaniolă. Poeziile sunt scrise pe diferite teme, de la sonete, rondele, la catrene, cu rimă, clasice, rimă albă, teme sociale, epigrame, haiku... A creat curentul literar ieșit din polemică **"Vizionarim"**, deoarece pasiunea pentru a scrie poezie nu are vârstă. Este un concept literar inspirat din celelalte curente literare și inventat din **"Idealism"** și caracterul premonitoriu ce vizează imaginația creatoare a fiecărui pasionat de poezie indiferent de vârstă.

Vine din București, și locuiește în Gerona, Spania. Poetă, traducătoare literară, publicistă și promotoare culturală în diaspora, a studiat psihologie și asistență medicală. A descoperit psihologia scriind poezie, fiind fascinată de toate subiectele legate de psihologie, și de conexiunea între minte, trup și spirit. Combină profesia medicală cu cea literară pentru a construi o lume mai bună. Cultivă rădăcini din umanism, cum ar fi: dragoste față de oameni care au ceva de transmis, dragoste față de valorile culturale naționale sau indiferent de naționalitate, armonia dintre om și natură, libertatea în gândire, admirație față de valorile naționale; în centrul preocupării este omul și nevoile lui, încrederea și libertatea individului, demnitatea omului, încrederea în rațiune etc...

În calitate de corespondent de diaspora, a scris articole pe teme sociale privind situația românilor din Diaspora. De asemenea, colaborează ca traducător literar cu scriitorii din țară și latinoamerica. A tradus poezii din catalană în română și din spaniolă în catalană și română, atât pentru scriitorii din țară cât și de peste hotare: prof.

André Cruchaga din Nicaragua – ing. Marvin Calero din Valencia - prof. Pere Bessó, scriitorul prof. José Kozzer din Statele Unite, prof. dr. univ. Tiberiu Foris, România.

Despre opera sa literară s-a scris în publicații din diaspora și din țară. În cadrul Asociației Culturale **"Casa-Rumana (Ca-Rom)"** din Girona, Catalonia a înființat cenaclul literar **"Cenaclul Noilor Speranțe"** și revista literară **"O trecere prin cuvinte"**. Cu asociația a desfășurat diferite activități pe teme culturale și literare: Ziua Națională a României, Ziua Limbii Române, programe artistice-literare, deschidere de bibliotecă, lansări de carte, Ziua Națională a Iei. Ca proiecte culturale-literare a lansat proiectul literar **"Vise Târzii"**, în volume de versuri.

Președinte al Asociației Culturale **"Casa Rumana (Ca-Rom)"** din Girona, Catalonia, Spania.

Fondator și director al revistei **"Un paso por las palabras"**, revistă culturală.

A lansat rubrica culturală **"Picătura de cultură"** în revista Robarna, Barcelona. A fost consilier pentru promovarea limbii, tradițiilor și obiceiurilor românești, în cadrul Centrului Cultural Român din Barcelona.

Colaborator la ziarul Gazeta de Spania, rubrica culturală.

Cărți de autor

2014-**Pașii sufletului meu** - Editura Dandes Press, România,

2015-**Legile firii** - Editura Dandes Press, România,

2019-**Furnicuța vânjoasă** - Editura Dandes Press, România

A publicat în antologii literare din țară și Diaspora:

2013- Debut, în rubrica Colocvii literare, ziarul Națiunea, București, România,

2013- Cu patria în suflet, antologie colectivă, Editura Națiunea, București, România,

2013-A treia cale, antologie de versuri, Editura Națiunea, București, România,

2014-Iluzii de vară, Editura Dandes Press, Drobeta-Turnu-Severin, România,

2014-Nostalgiile de toamnă, Editura Dandes Press, Drobeta-Turnu-Severin, România,

2014-Așteptând sărutul promis, Editura Singur, Târgoviște, România,

2015-Surâsuri înlăcrimate – Editura Prevent Edit, Dolj, România,

2016-Doamne ale scrisului românesc – Editura Olimpicas, România,

2016-Steaua Severinului - Dandes Press Editory, România,

2017-Fel și fel de stihuri, Editura Koffman, România,

2017-Limba noastră românească, antologie de poezie românească – Editura Olimpicas, România,

2017-Steaua Severinului- Dandes Press Editory, România, 2017,

2017-Versuri pentru Eminescu- Editura Dandes Press Editory, România,

2020-În jurul coronavirusului, Almanah, Chișinău, Republica Moldova,

2020-Un virus fără coronă, antologie de poezie în timp de pandemie, Editura Pandero Cultural, Mexic,

2020-Love in the Spring, Dragoste în primăvară, antologie bilingvă, Indonezia,

2021-Touch of Love, Atingere de dragoste, antologie bilingvă, Indonezia,

COORDONATOR DE VOLUME

2014- Vise Târzii- Antologie colectivă, Editura Națiunea-București, România,

2015-Vise Târzii -volum de versuri-vol I, Editura Dandes Press, România,

2016-Vise Târzii-volum de versuri-vol II, Editura Dandes Press, România,

2017-Vise Târzii-volum de versuri-vol III, Editura Dandes Press, România,

Colaborează cu publicații din țară și din diaspora, cu apariții la radio și televiziune. Robarna-Barcelona, Gazeta de España, Memoria slovelor, Literatura de azi - sub egida Uniunii Scriitorilor din România, Radio Universul la Feminin, Regatul Cuvintelor, Esfera Eonică, Revista Culturală, Parnasul Noii Lumi, Peru, Libelula Vaga - site virtual, eCreator, O trecere prin cuvinte, revista Litera-Chișinău, Rialta.Ed.com, Revista Eminesciana,

Carlos Jarquin, poeta, scriitor, promotor cultural internațional în diferite reviste din Spania și Latinoamerica:<https://www.revistaikaro.com/elena-buldum-un-eslabon-en-latinoamerica-y-rumania/>, <https://www.poetasdelmundo.com/continent/europa/POETS-1611377549-9568> <https://maestranzasdelanoche.blogspot.com/2017/08/lipsuri.html?m=0> editor, [eschttps://www.escriitores.org](https://www.escriitores.org), poetas del mundo, revista chontale, litterae, revistaikaro, diario digital, panamá poetrico, la nación, gaceta ucayalina, el periódico, la comarca de puertolano, etc...

2020-Festivalul Internațional de Poezie, Vertigo-Slovia

2020-Festivalul Internațional de toamnă, Matamoros, Tamaulipas, Mexic

2021-Festivalul Internațional de poezie, Mexic

Premii și distincții pentru activitatea literară

Diplomă de merit pentru activitatea literară și patriotică în calitate de coautor al volumelor publicate în colecția de antologii a Editurii Nacion- 2013.

Diplomă de merit la Festivalul de colinde și festivități de Crăciun **"Bunești, Doamne, Bun!"** - Ediția I,II Barcelona respectiv Tarragona 2013-2014 a Episcopiei Ortodoxe Române a Spaniei și Portugaliei.

Diplome de Merit și Excelență pentru participarea și coordonarea volumelor de poezie, Late Dreams, Editura Dandes Press, Drobeta Turnu-Severin.

2015-Premiul I la Festivalul și Concursul de Poezie Steaua Severinului, Drobeta Turnu-Severin, România.

Diplomă de participare, secțiunea poezie, Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă **"Romeo și Julieta"** de la Mizil, Prahova, România - 2016, 2017.

2019-Câștigă primul loc la cel de-al 9-lea Concurs Internațional de Poezie și Povestiri al revistei **"El Parnaso del nuevo mundo"**, Peru.

2020-A obținut în Indonezia, recunoaștere literară și diplomă de participare.

2020- A obținut recunoaștere literară, pentru colaborare literară, de la Academia de Literatură Latino americană.

2020-Diplomă de merit acordată de Editura Dandes Press, Drobeta Turnu-Severin, România.

Preparando al prisionero para el trono

oficialmente entre 1455 y 1485), feroces competencias comerciales (entre Génova y Venecia, rivalidad que afectó directamente incluso la causa cristiana a favor de la musulmana), los cardenales de Roma a menudo conspiraban e intercambiaban papas, enfrentamientos y ambiciones hegemónicas entre potencias regionales (Polonia vs. Hungría). De estos conflictos mencionados, el Transilvania más cercano y favorable a Iancu de Hunedoara fue el conflicto entre Polonia y Hungría. Este era el punto en el que Iancu de Hunedoara tem a la fuerza mental y militar de Vlad Dracul II. Procediendo a una conspiración que involucra a nobles de la ciudad de Brasov, Fagarasi pero también boyardos Valky de Vlad Dracul II.

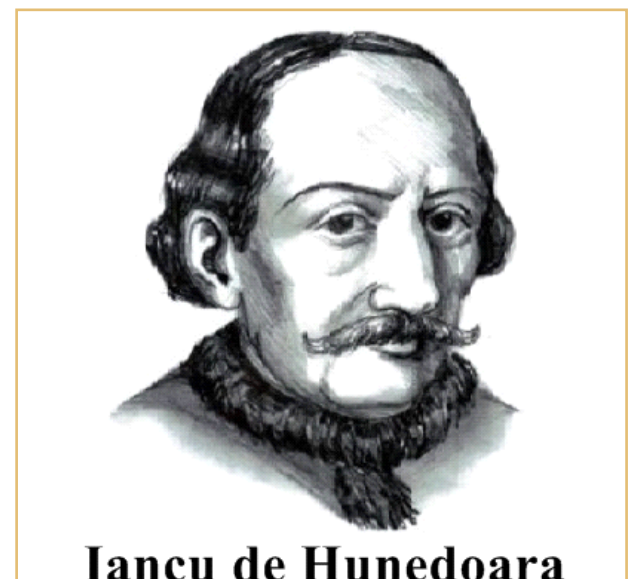
Sin embargo, la actitud hacia la Puerta Otomana fue el hito distintivo y el argumento decisivo para tomar algunas decisiones políticas de estos notables voivodas rumanos. Iancu de Hunedoara inicialmente tuvo como gobernante anti-otomano al gobernante de Valaquia, Vlad Dracul

a intentar reemplazar a ambos gobernantes, pero las relaciones se normalizan nuevamente en otoño, por lo que en invierno se deteriora severamente, pues Vladislav envía una fuerza expedicionaria que asedia y conquista una fortaleza del reino húngaro (fortaleza de Bran o Ada Kaleh). En la primavera del año siguiente Vladislav entr  en Transilvania en medio de revueltas de la población ortodoxa contra los intentos de forzar la catolicizaci n iniciada por el reino húngaro en la zona, asediando condado de F g raș y devastando todas las aldeas sajonas en su sur, lo que determinó a Ladislao. Rey húngaro, insistir insistentemente en el cese de estas acciones militares lanzadas contra las "posesiones del Comité Ioan" (Iancu de Hunedoara). Las primeras medidas tomadas por el gobernador de Transilvania fueron el destronamiento de Vladislav II a cualquier precio pero sin el resentimiento causado por él ni para poner la imagen del rey húngaro en el conflicto dinástico de Valaquia. Otra opción considerada por Iancu de Hunedoara fue apoyar a un príncipe cristiano que tomaría el lugar de Vladislav II. El complot contra Vlad Dracul II, que resultó en la decapitación del sexto sultán del Imperio Otomano, Murad II. El sultán tom  la decisión de liberar a Vlad Tepes III de la prisión en grandes cantidades para usarlo en beneficio del imperio, pero aún era demasiado pequeño. El sultán lo cri  en su corte como un prisionero de lujo rodeado de famosos eruditos bajo la tradición musulmana con la esperanza de ascender al trono, probablemente había llegado el momento. Las inestabilidades políticas enumeradas anteriormente

Vladislav II era el sobrino de Dan II, el hermanastro del Gran Mircea el Batrin (Viejo). Era hueso de hueso regal, un posible aspirante al trono de Valaquia. Como sabemos, el ser humano cuando tiene el poder en la mano quiere aún más fuerza, Vladislav II junto con su suite, hijo de un voivoda y pretendiente al trono de sus padres. Junto a la clase política de la época, que estaba formada por boyardos y tenía el doble papel de cónyuges y ministros como los llamamos hoy, que también eran hueso del hueso real y podían en cualquier momento ser pretendientes al trono. Estos boyardos tenían el poder político e influyente para cambiar a los líderes de las naciones que representaban en Europa Central Occidental. Vlad Dracul II, hijo del Gran Mircea el Viejo, tiene las mismas intenciones que su padre o la liberación de Transilvania de los húngaros. Por orden del emperador húngaro Ladislao V, Iancu de Hunedoara fue instalado como gobernador en Transilvania con plenos derechos. Iancu de Hunedoara a pesar de las críticas del emperador Ladislao V intervino en la política de la tierra de Moldavia y Valaquia, perturbando la vida política y cambiando las dinastías dinásticas a su gusto no a favor de emperador. Proveniente de una rica familia noble rumana (su padre, el príncipe Voicu, un caballero de la corte real húngara, había recibido la finca del condado de Hunedoara en 1409), Iancu acumuló desde una edad temprana un importante conocimiento del arte militar, cuando sirvió, según las costumbres de la época, como pariente, en las cortes de los nobles en Serbia, Croacia y el Ducado de Milán. No es poco importante el contexto del ascenso político de Iancu de Hunedoara (un hombre hecho a sí mismo de una familia rumana), que tuvo lugar en el contexto del Consejo de la Unión de Florencia, en 1439, en el que se decidió reunir a la Iglesias ortodoxa y católica y la organización de una cruzada para reprimir Bizancio, un reencuentro que no se aplicó en la realidad. Queda por ver, en las siguientes páginas de ascensión, la ambición e influencia de Iancu de Hunediara en la vida política y militar de los 3 asentamientos rumanos Transilvania, Modova y Valaquia, pero también en Europa. En esa época medieval, Europa sufrió la mayor crisis política seguida de enumeradas traiciones internas provocadas por la sed de poder de la mente humana. Pero Europa estaba dividida por sangrientos conflictos dinásticos (como la "Guerra de las Dos Rosas" en Inglaterra entre las familias York y Lancaster que comenzó hace mucho tiempo pero

(hijo de Mircea cel Batran), en 1444-1445. Cuando, en 1447, sospech  de él un acuerdo con los turcos, Iancu no dudó en ordenar o estar de acuerdo con la liquidación de Vlad Dracul II, por que era experto en fortalecer el ejército valaco y queria mantener la santa ortodoxia en el pais, tras una conspiración aceptada por los mencionados, Vlad Dracul II es DECAPITADO. Esta parcela de la casa estaba bien organizada en 3-4 meses o, a su vez, envenenó lentamente a los guardaespaldas, o conspiró contra los políticos leales de la época y llevó a Vladislav II de Hungría a la frontera con Valaquia y particip  en la decapitación de su primo. Este cambio de actitud del señor valaco llevó a un intento de reemplazarlo por parte de Iancu de Hunedoara en agosto, pero su ejército también fue derrotado como represalia Vladislav II siti  y saque  la ciudad de Sibiu. La necesidad de paz por parte de Valaquia hace que Iancu acepte la paz y la reanudación de las buenas relaciones con Vladislav II, siempre que pague los daños causados a condado de Sibiu. El año 1447 trae nuevas presiones del Imperio Otomano sobre Valaquia y Moldavia, una vez masacrando una fuerte flota en el Danubio, luego saqueando Moldavia. Probablemente esto determinó a Iancu de Hunedoara

Iancu de Hunedoara

impidieron los planes del sultán de expandirse a Europa central y occidental, respectivamente Roma y España. Al mismo tiempo, Juan de Hunedoara aspiraba a ascender para convertirse en emperador húngaro y emperador rumano para liderar los imperios alemán y húngaro. Para este ascenso tenía que asegurar una paz en las fronteras con Valaquia y Moldavia, esta paz se cumple poniendo algunos señores predilectos al cristianismo y la causa de la cruzada. Tanto Iancu de Hunedoara como el sultán sin hablar entre sí optaron por Vlad III más tarde conocido como Vlad Tepes el nieto de la gran Mircea cel Batran.

Ilie Lucian Sofrone

Fragmento de la próxima obra -

El Verdadero Dracula 1431

Much More Market CASH & CARRY - PRODUSE ROMANESTI

Vindem și la persoane fizice!

C./ CAMINO DE LAS SALINAS 11

ROQUETAS DE M R, ALMERIA

Tlf: 950 007 158; www.produceromanesti.es

E ZIUA TA, MAMĂ!

PURTÂND ÎN SUFLET PRIMĂVARA-TRADIȚII ȘI OBICEIURI ROMÂNEȘTI SPECIFICE ANOTIMPULUI PRIMĂVARA, așa se intitulează parteneriatul educațional Școală – Familie – Biserică, semnat între trei unități de învățământ din localitatea Valdemoro (Madrid), în care se predă Cursul de Limbă, cultură și civilizație românească, reprezentate de **prof. Vanina-Mirela Constantin-Peța și Parohia Ortodoxă Română „Sf. Mărturisitori”**, reprezentată de **Pr. Paroh Dorin Sas**. Activitățile propuse vin în spiritul respectării și afirmării valorilor cultural-spirituale românești și demonstrează elevilor că în cultură nimic nu trebuie pierdut, totul trebuie transmis urmașilor, care să preia, să simtă frumosul, binele și sacral de lângă ei. Prima activitate din cadrul proiectului amintit a debutat prezential cu manifestarea cultural-artistică **”E ziua ta, mamă!”**, desfășurată duminică, 6 martie a.c., în biserica parohială, la sfârșitul Sf. Liturghii. Elevii ai cursului LCCR și ai Școlii Parohiale, îndrumați de prof. Vanina-Mirela Constantin-Peța, Alexandra Maria Aanicăi și Florica Feraru, s-au reunit cu un unic scop, acela de a-i aduce un omagiu, în vers și cânt, celei mai dragi ființe: mama. După o scurtă introducere făcută de profesoara de limba și literatura română, spectacolul copiilor începe, numeroase voci cristaline de copii întrebând, în cor: **„Cine mi-a dat viață pe acest pământ?/ Care-a fost întâiul cel mai scump cuvânt? ... Cine-i bucuria noastră de-a trăi?/ Fără tine mamă, oare ce ar fi?”**, pentru a reafirma apoi, pe ritmul melodiei **„Mama, doar mama”**, ideea dragostei necondiționate pe care mamele ne-o poartă, iar din pancardele ridicate de mânuțele lor se reconstituie mesajul:

„LA MULȚI ANI MAMELOR DIN LUMEA ÎNTREGĂ!”.

Solista **Maria Claudia Șimon** a interpretat la chitară melodia **”Mama mea e cea mai bună”**, pe versurile Cleopatrei Stratan, iar micii actori au emoționat întreaga asistență prin poeziile tematice rostite.

Printre valorile și atitudinile insuflăte copiilor în școală, acasă sau la biserică se numără empatia și solidaritatea, de aceea, toți copiii participanți, prin colegii lor delegați, au transmis la final un mesaj clar de pace și pentru încetarea războiului care pune la grea încercare poporul ucrainian.

După valurile de aplauze și felicitări, toate doamnele prezente au primit în dar o floare din partea Consiliului parohial, ca simbol al primăverii ce va să v

**LA MULȚI ANI!
PRIMĂVARĂ CU PACE TUTUROR!**

A consemnat: prof. Vanina-Mirela Constantin-Peța

Informare și Consiliere Pentru Cetățenii Români

Oficierea căsătoriei la sediul misiunii diplomatice

Dosarul privind înregistrarea (oficierea) căsătoriei la Ambasadă trebuie să conțină:

- certificatul care atestă rezidența legală în circumscripția consulară a misiunii a cel puțin unuia dintre viitorii soți (obligatoriu cetățean român)
- certIFICATELE DE NAȘTERE ale viitorilor soți
- certIFICATE DE NAȘTERE / CĂSĂTORIE cu mențiuni (divorț cu mențiunea schimbării numelui, deces etc.)
- cărți de identitate sau pașapoarte ale viitorilor soți, aflate în termen de valabilitate
- certIFICATE medicale prenuțiale eliberate de medicul de familie care trebuie să conțină mențiunea **„apto/a para contraer matrimonio”**. Documentul trebuie să ulterior vizat de Colegiul Medicilor de care aparține medicul de familie, Consiliul General al Medicilor din Spania și să fie legalizat cu Apostila de la Haga

În cazul în care prezentați certificate medicale de la medicul de familie din Spania (Certificado Medico Oficial - culoare galbenă), acestea vor trebui legalizate după cum urmează: la Colegiul Medicilor de care aparține medicul, apoi la Colegiul General al Medicilor din Madrid și apoi se va obține Apostila de la Haga la Tribunalul Superior de Justiție din Madrid. După obținerea tuturor acestor legalizări, certificatele medicale vor trebui traduse în limba română (traducerea poate fi efectuată de Secția Consulară, în regim de gratuitate).

IMPORTANT: Certificatele medicale prenuțiale sunt valabile doar 14 zile, începând cu data emiterii și până la oficierea căsătoriei.

Toate aceste solicitări se fac pe bază de programare prealabilă pe site-ul E-consulat.

NIE VERDE- Certificado de Registro de Ciudadano de la Union

Orice cetățean membru UE/ al unui stat parte la Acordul privind Spațiul Economic European/Elvetia care va locui mai mult de 3 luni în Spania este obligat să se înregistreze în Registrul Central al Străinilor – Extranjeria.

Cerințe obligatorii:

- Angajat pe teritoriul Spaniei sau lucrător pe cont propriu în Spania (Autónomo)
- Dispune pentru el și membrii familiei lui de suficiente

resurse pentru a nu deveni o obligație a asistenței sociale din Spania. Pe toată durata șederii în Spania, trebuie să dovedească că deține o asigurare de sănătate publică sau privată, contractată în Spania sau în altă țară, care aibă acoperire în Spania, pe toată perioada de rezidență echivalentă cu cea facilitată de către Sistemul Național de Sănătate. Se va evalua de către fiecare serviciu de Extranjeria valoarea resurselor în funcție de fiecare familie. Taxele diferă de la o comunitate la alta, de la oraș la oraș.

-Student înscris la un centru public sau de stat recunoscut de către Minister + asigurare de sănătate + declarație că dispune de suficiente fonduri pentru el și familia lui (dacă este cazul)

- Membrii de familie care sunt cetățeni UE, familiar ce se reunește cu un cetățean al UE și îndeplinește una din condițiile de mai sus. Familiarul poate fi:

-Soț/soție/parteneriat înscris sau copii - studentului și ai soțului/soției/partenerului

În toate celelalte cazuri, soțul sau partenerul de fapt, înregistrat, descendenții lor direcți și cei ai soțului sau partenerului sub 21 de ani care locuiesc în comun precum și ascendenții direcți ai cuplului înregistrat care locuiesc împreună.

Pentru informații sau ajutor vă stăm la dispoziție!
Whatsapp: 0040 744 140 070; Telefon: 0034 672 327 095

Nicoleta Neagoe

Importanța asigurării de repatriere

În ultimii ani comunitatea românilor din Spania s-a lovit din ce în ce mai des de cereri de ajutor pentru transportarea unor românce/ români în țară după ce au decedat în Spania.

Pe lângă durerea de a pierde pe cineva drag și dificultatea momentului, se adaugă și prețul destul de scump, pe care nu multe persoane din comunitatea noastră și-o pot permite. Care ar fi soluția pentru a evita acest lucru ?

ASIGURĂRILE DE REPATRIERE

Ce v-a conține o astfel de asigurare?

O astfel de asigurare poate conține:

- Reîntoarcerea persoanei decedate în România
- Obținerea certificatelor medicale, certificatului de deces de la Consulat, etc.
- Bilete de avion dus/întors pentru o persoană ca acompaniant, etc.

Fiecare firmă ce face astfel de asigurări are și servicii complementare. Aceste asigurări, depinzând de firmă și de condiții, costă de la 8 euro în sus.

Deși nimeni nu vrea să treacă printr-un asemenea moment, se poate întâmpla și este cel mai bine să avem o asigurare.

Informare Federația Asociațiilor de Români din Andalucia - FARA

Noul sondaj Eurobarometru dezvăluie impactul grav al pandemiei asupra femeilor

77% dintre femeile din Uniunea Europeană consideră că pandemia de COVID-19 a dus la creșterea violenței psihice și fizice împotriva femeilor în țara lor; cifrele variază de la 93% în Grecia la 47% în Ungaria

Patru din zece respondenți (38%) consideră că pandemia a afectat negativ veniturile femeilor, dar și echilibrul dintre viața profesională și cea privată (44%) și timpul alocat de femei muncii plătite (21%)

Sănătatea mintală a femeilor a fost afectată în mod semnificativ de restricțiile care au însoțit pandemia, cum ar fi măsurile de izolare și de interdicere a circulației (41%) și limitarea numărului de persoane cu care se puteau întâlni (38%)

Femeile cer PE să combată câteva mari probleme: traficul de persoane și exploatarea sexuală, violența psihică și fizică asupra femeilor și diferența de salarizare între sexe.

Cu ocazia Zilei Internaționale a Femeii, pe 8 martie, Parlamentul European a solicitat un sondaj de opinie special dedicat femeilor europene în care evaluează impactul pandemiei asupra mai multor aspecte ale vieții acestora.

Rezultatele sondajului arată impactul semnificativ al pandemiei la nivel personal și profesional, inclusiv creșterea gravă a nivelului

de violență împotriva femeilor.

Violența

Trei din patru femei (77%) din Uniunea Europeană consideră că pandemia a dus la intensificarea violenței fizice și emoționale împotriva femeilor. În afară de două țări (Finlanda și Ungaria), cifra depășește 50%, ajungând la 93% în Grecia și 90% în Portugalia. România se situează aproape de media europeană, cu 73% dintre femei care cred că pandemia a dus la creșterea violenței fizice și emoționale.

Femeile identifică în mod clar mai multe măsuri esențiale pentru a contracara violența împotriva femeilor: simplificarea procedurii de denunțare a violențelor împotriva femeii, inclusiv la poliție (58%), diversificarea opțiunilor prin care femeile să poată cere ajutor, de exemplu prin linii telefonice de urgență (40%), sensibilizarea și formarea poliției și a aparatului judiciar cu privire la problemă (40%), îmbunătățirea independenței financiare a femeilor (38%).

Consecințe economice și financiare

38% dintre respondenți au declarat că pandemia le-a afectat negativ veniturile personale. Procentajul variază de la 60% în Grecia, 50% în România la 19% în Danemarca. Pandemia de COVID-19 a avut un impact

negativ și asupra echilibrului dintre viața profesională și cea privată, susțin 44% dintre femeile intervievate. În mai multe țări, cifra a depășit 50%: Cipru (68%), Grecia (59%), Malta (58%), Luxemburg (56%), Italia (52%), Portugalia (52%) și Ungaria (51%). Dintre femeile intervievate în România, 48% consideră că pandemia a avut un impact negativ asupra echilibrului dintre viața profesională și cea privată.

Nu în ultimul rând, 21% dintre femei doresc sau au decis să reducă permanent timpul pe care-l alocă muncii plătite.

Sănătatea mintală

Încă de la începutul pandemiei, probabilitatea era mai mare ca femeile să fie îngrijorate cu privire la prieteni și membri ai familiei sau să le simtă lipsa (44%), să se simtă stresate și temătoare (37%) și să fie preocupate în general de viitorul lor (33%).

Femeile consideră în general că măsurile introduse pentru a opri răspândirea pandemiei au avut un impact foarte mare asupra propriei lor sănătăți mintale.

Unele categorii sociale specifice au fost mai afectate decât altele, în funcție de măsura în cauză: circa jumătate dintre femeile cu copii sub 15 ani spun că închiderea școlilor și a centrelor de îngrijire a copiilor a avut un impact major asupra sănătății lor mintale.

La ce se pot aștepta femeile de la Parlamentul European?

Femeile din Uniunea Europeană consideră că Parlamentul European ar trebui să aibă următoarele priorități: să combată traficul și exploatarea sexuală a femeilor și copiilor (47%), violența fizică și psihică împotriva femeii (47%), diferența de salarizare dintre femei și bărbați și impactul ei asupra evoluției carierei profesionale (41%) și dificultățile întâmpinate de femei în a-și reconcilia viața privată cu cea profesională (31%), dar și să asigure protecția femeilor și fetelor care aparțin unor grupuri vulnerabile (30%).

Roberta Metsola, Președinta Parlamentului

European, a salutat rezultatele sondajului cu următoarele cuvinte:

„Femeile au fost lovite cel mai puternic de pandemia de COVID-19. Au fost lovite din punct de vedere mental și financiar. Este de ajuns. Parlamentul European depune eforturi pentru a schimba acest lucru.”

Robert Biedron, președintele Comisiei pentru drepturile femeilor a Parlamentului European, a declarat:

„Rezultatele sondajului Eurobarometru confirmă ceea ce știm deja: pandemia de COVID-19 a afectat în mod disproporționat femeile și fetele într-o multitudine de moduri. De la creșterea violenței bazate pe gen la înmulțirea sarcinilor legate de îngrijirea celor din jur, de la impactul economic asupra sectoarelor majoritar feminine la insecuritatea contractelor de muncă. Însă crizele pot aduce, de asemenea, oportunități: o șansă de a reconstrui mai bine. Prin urmare, redresarea ar trebui să plaseze femeile în centrul soluțiilor, ceea ce vom urmări, de asemenea, prin activitatea noastră”

Context

Pentru a marca Ziua Internațională a Femeii pe 8 martie 2022, Parlamentul European a solicitat un sondaj de opinie dedicat femeilor europene. Acesta are ca scop să analizeze mai bine opiniile femeilor din toate generațiile, țările și mediile socio-demografice în perioada marcată de COVID-19.

Sondajul Eurobarometru Flash a fost realizat de IPSOS în perioada 25 ianuarie - 3 februarie 2022 în toate cele 27 de țări membre ale Uniunii Europene. Au fost realizate 26.741 de interviuri.

Rezultatele la nivelul Uniunii Europene sunt ponderate în funcție de dimensiunea populației fiecărei țări.

Raportul complet și datele aferente pot fi găsite pe <https://europa.eu/eurobarometer/surveys/detail/2712>

Comunicat de presă – Parlamentul European

ecoHORNET
energie pentru viața

ECHIPAMENTE DE PRODUCERE A ENERGIEI TERMICE ȘI ELECTRICE CU AGRO-PELETI & PELETI

Centrale termice 20-500kW
incalzire și apa caldă pentru cladiri, sere, blocuri de apartamente, piscine.

Generatoare aer cald 20-750 kW
Uscatoare cereale, lucerna, cuptoare, incalzire hale industriale, sere, ferme.

Injectoare pe peleti 20-750kW
Inlocuiesc arzatoare pe motorina, gaze, ulei, GPL, pacura, CLU.

Arzatoare cu tuburi radiante
Cea mai eficienta solutie de incalzire pentru spatii cu inaltime mare.

Generatoare de abur cu functionare pe peleti

TEHNOLOGIE ROMANEASCA PENTRU MILENIUL III

94-97% eficienta

cea mai ieftina energie

energie verde, emisii poluante minime

ECO HORNET SRL
Autostrada Bucuresti-Pitesti, iesire Ciorogarla km.13.2,
Str. Italia, nr. 4, Chiajna, Ilfov
Mobil: 0745.050.050, 0740.888.085
E-mail: president@ecohornet.ro, www.ecohornet.ro

Mândru să fii Român

KRISTEL
online TV Madrid

www.kristel.tv

FRP TV